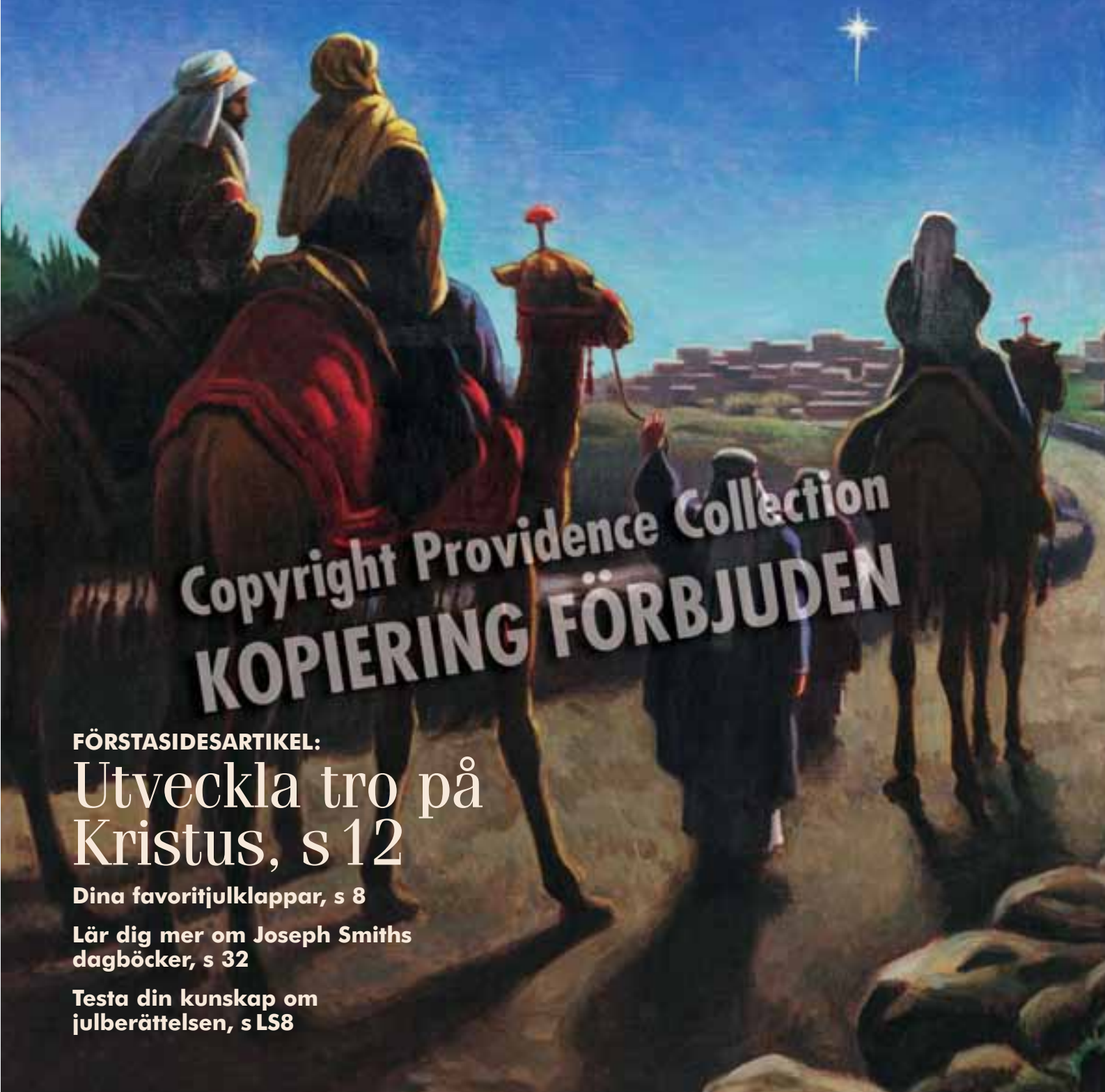

Liahona

Copyright Providence Collection
KOPIERING FÖRBJUDEN

FÖRSTASIDESARTIKEL:

**Utveckla tro på
Kristus, s 12**

Dina favoritjulklappar, s 8

**Lär dig mer om Joseph Smiths
dagböcker, s 32**

**Testa din kunskap om
julberättelsen, s LS8**

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekir, Judith M
Paller, Vivian Paulsen, Richard M Romney, Jennifer Rose,
Don L Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S
Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard, Eric P
Johnsen, Denise Kirby, Ginny J Nilson, Randall J Pixton

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning: Claes-Göran Edlund

Ansvärgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
helt årsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto)
och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, holländ-
ska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambod-
janska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singale-
siska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2007 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt
bruk, som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges in till
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på "Languages".

For Readers in the United States and Canada:

December 2007 Vol. 131 No. 12. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, DECEMBER 2007

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första
presidentskapet: Dessa, våra små
Gordon B Hinckley
- 18 Mongoliet: Stäpper av tro
Don L Searle
- 25 Besökslärnarnas budskap: Bli ett
medel i Guds händer genom att
visa kristuslik kärlek
- 26 En uppteckning skall föras
ibland eder
- 32 Joseph Smiths dagböcker
*Mark Ashurst-McGee och
Alex Smith*
- 43 Sista dagars heliga berättar
Min dyrbaraste julklapp
Consuelo Conesa Leone
Mammans julmus
Betty LeBaron Mostert
En jul att minnas *Jerry O Thompson*
Älskade min himmelske Fader verkli-
gen mig? *Carol C Watts*
Den nya rekryten *Henny Rasmussen*
- 48 Brev till redaktionen

32 Joseph Smiths
dagböcker

PÅ OMSLAGET

Framsida: *De vise männen*, av
William Fredericks, omkr 1903 ©
2007 Providencecollection.com,
med ensamrätt, bild 00466, kopier-
ing förbjuden. Baksida: Foto
John Luke.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET
Illustration Jim Madsen.

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Dessa förslag kan användas i
din undervisning både i
klassrummet och hemma.
Du kan anpassa försla-
gen till din familj eller
klass.*

"Tro på Herren

Jesus Kristus", s 12:

Läs några av skriftställerna som
äldste Robert D Hales citerar i den
här artikeln. Låt också varje familje-
medlem tänka på en julsång som
kan stärka tron på Jesus Kristus.
Sjung sångerna tillsammans som
familj. Låt familjemedlemmarna

berätta vad dessa skriftställen och
sånger lär om Frälsaren.

"Joseph Smiths dagböcker",

s 32: Be familjemedlem-
marna berätta om något
minnesvärt som har hänt
under veckan. Skrev de
om händelsen i sin
dagbok? Läs andra stycket i arti-
keln för att illustrera vikten av att
skriva dagbok. Diskutera vad man
kan skriva i en dagbok. Förklara att
våra dagböcker är värdefulla för
oss, för vår familj och för framtida
generationer.

Medan du letar efter den tonganska VDR-
ringen i det här numret kan du tänka på
hur du kan välja det rätta genom att
förbereda dig för Jesu Kristi
andra ankomst.

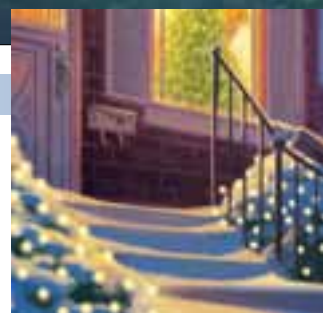

FÖR UNGDOMAR

- 8 De bästa julklapparna
- 12 Tro på Herren Jesus Kristus *Robert D Hales*
- 17 Dela julen med någon *Daiana Melina Alborno Díaz*
- 24 Affisch: Gläd dig, o jord
- 38 En profet på jorden *Jade Swartzberg*
- 40 Frågor och svar: Hur kan jag stärka mitt vittnesbörd så att jag alltid är trofast mot evangeliet?

17 Dela julen
med någon

8 De bästa
julklap-
parna

LS10 En gäst till jul

LS14 Problemet med den varma
chokladen

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Ett julbudskap från första presidentskapet till världens barn: Frälsaren är född
- LS4 Samlingsstunden: Den största gåvan *Elizabeth Ricks*
- LS6 Från president Spencer W Kimballs liv: Har prästadömet nycklar
- LS8 Julberättelsens figurer och fakta *Pat Graham*
- LS10 En gäst till jul *Gwen S Jones*
- LS13 Särskilt vittne: Varför är det viktigt att följa profeten? *Dieter F Uchtdorf*
- LS14 Problemet med den varma chokladen *Melanie Marks*
- LS16 Färgläggningssidan

“En profet på jorden”, s 38:
Visa en bild på president Gordon B Hinckley. Diskutera varför det är viktigt att ha en profet i dag. När du har återgett berättelsen om Jades pappa kan ni tala med varandra om hur vårt vittnesbörd om evangeliet kan stärkas av att ha tro på levande profeter.

“En gäst till jul”, s LS10: Läs berättelsen och be alla i familjen försöka komma på någon som han eller hon känner behöver lite extra kärlek. Fundera på vilka sätt ni kan visa att ni bryr er om dem. Ni kan

till exempel bjuda hem dem på familjens hemafton eller göra ett speciellt kort åt dem. Sätt upp ett mål som familj att kontakta en av dessa personer den här veckan.

“Problemet med den varma chokladen”, s LS14: Börja med att berätta för familjen om Nicoles dilemma. Be familjemedlemmarna tänka på liknande situationer som de kan ställas inför. Turas om att rollspela om hur man kan hantera varje situation. Du kan avsluta med att gå igenom löftena i Visdomsordet. (Se L&F 89:18–21.)

ÄMNEN I DETTA NUMMER

Siffrorna hänvisar till artikelns första sida.

LS = Lilla stjärnan	Missionsarbete, 8, 17, 18, 47, LS6, LS14
Bön, 12, 46	Mormons bok, 43
Dagböcker, 32	Primär, LS4
Den första synen, 12, 32	Profeter, 12, 32, 38, LS6, LS13
Familjen, 8, 17, 38	Profetia, 12
Familjens hemafton, 1	Prästadömet, LS6
Föra uppteckningar, 26, 32	Skrifterna, 18, 43, LS8
Försoningen, 8, 12	Smith, Joseph, 12, 32
Glädje, LS10	Tjänande, 8, 17, 44, 46, LS10
Jesus Kristus, 8, 12, 25, LS2, LS4	Tro, 12, 18
Julen, 8, 17, 24, 43, 44, 45, 46, 47, LS2, LS4, LS8, LS10	Underverk, 8
Kimball, Spencer W, LS6	Visdomsordet, LS14
Kristuslik kärlek, 8, 17, 25, LS10	Vittnesbörd, 40
Kärlek, 8, 44, 46	Vänlighet, 8, 17, 44

Dessa, våra små

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

När våra barnbarn var små tog jag och min hustru med oss några av dem på cirkus. Jag minns att det var mer intressant för mig att se på dem och många av deras jämnåriga än att titta på mannen i den flygande trapetsen. Jag iakttog dem förundrat när de ömsom skrattade och ömsom stirrade storögt på allt spännande. Och jag tänkte på det underverk som barn är, att de blir världens ständiga förnyelse av både liv och ändamål. Medan jag iakttog dem och det intensiva intresse de visade i denna omgivning, förflyttades jag i mitt inre till den vackra och rörande scen som upptecknats i 3 Nephi, där den uppståndne Herren tog små barn i famnen och grät när han välsignade dem och sade till människorna: "Sen edra små!" (3 Nephi 17:23)

Det är uppenbart att allt det goda och det fruktansvärt onda i världen idag är den söta och bittra frukten av gårdagens barns uppfostran. Så som vi uppfostrar en ny generation, så kommer världen att bli om några år. Om ni är oroade för framtiden, se då till att fostra era barn väl. Ordspråksbokens författare sade vist: "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den

när han blir gammal." (Ords 22:6)

Där vi bodde på somrarna när jag var pojke hade vi en fruktodling. Vi odlade stora mängder persikor. Vår far tog oss med när lantbruksskolan visade hur man beskär träd. Varje lördag under januari och februari åkte vi ut till odlingen och beskär träderna. Vi lärde oss att genom att klippa och såga på de rätta ställena, även om det var snö på marken och trädet verkade vara dött, kunde vi forma ett träd så att solskenet nådde den frukt som skulle komma under våren och sommaren. Vi lärde oss att i februari kunde vi avgöra ganska bra hurdan frukt vi skulle plocka i september.

E T Sullivan skrev en gång dessa intressanta ord: "När Gud vill utföra ett stort verk i världen eller rätta till ett stort fel, går han till väga på ett mycket ovanligt sätt. Han sätter inte igång jordbävningar eller sänder åskväder. Istället låter han en hjälplös baby födas, kanske i ett enkelt hem hos en obetydlig mor. Därefter inger Gud tanken i moderns hjärta och hon inpräntar den i barnets sinne. Sedan väntar Gud. De största krafterna i världen är inte jordbävningar och åska. De största krafterna i världen är små barn."¹

Så som vi uppfostrar en ny generation, så kommer världen att bli om några år. Om ni är oroade för framtiden, se då till att fostra era barn väl.

Jag skulle vilja tillägga att dessa små barn kommer att åstadkomma gott eller ont, i hög grad beroende på hur de fostras. Herren har utan tvetydighet tillkännagivit: "Men jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning." (L&F 93:40)

Fyra uppmaningar

Ursäkta mig för att jag föreslår det uppenbara, jag gör det bara för att det uppenbara inte observeras i så många fall. Det uppenbara omfattar fyra ytterst viktiga uppmaningar vad gäller barn: (1) älska dem, (2) undervisa dem, (3) respektera dem och (4) be med dem och för dem.

En gång i tiden kunde man ofta se klistermärken på stötfångaren med frågan: "Har du kramat ditt barn idag?" Hur lyckligt och välsignat är inte det barn som känner sina föräldrars kärlek. Denna värme och kärlek kommer att bära god frukt under kommande år. Den hårdhet som är betecknande för en stor del av vårt samhälle idag är i hög grad ett resultat av den hårdhet som barn utsatts för många år tidigare.

Det grannskap jag växte upp i var som en värld i miniatyr, med många olika slags människor. De var en sammansvetsad grupp och jag tror att vi kände alla. Jag tror också att vi älskade alla – det vill säga, utom en man. Jag måste bekänna något. Jag avskydde den mannen. Sedan dess har jag omvänt mig från den känslan, men när jag ser tillbaka, kan jag återigen minnas hur intensiv känslan var. Varför sådan stark anti-pati? Jo, han piskade sina barn med remmar och käppar eller vad han än fick tag i när hans våldsamma vrede flammade upp vid minsta irritation.

Jag kanske kände som jag gjorde på grund av det hem som jag bodde i, där vi hade en far som genom något slags tyst trolleri kunde disciplinera sina barn utan att använda något redskap för bestraffning, trots att vi ibland förtjänade det.

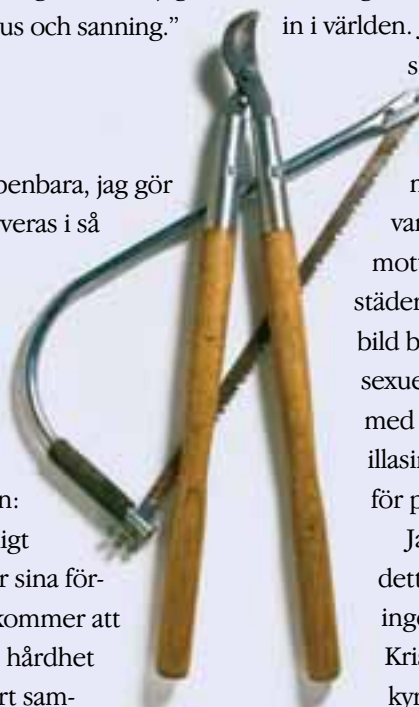
Sedan dess har jag upptäckt att mannen jag avskydde var en bland den stora mängden föräldrar som tycks vara oförmögna att visa annat än vrede mot dem som de fört in i världen. Jag har också insett att denne man, som skymtar bland mina barndomsminnen, bara är ett exempel på oräkneliga tusen människor världen över som kallas för barnmisshandlare. Varenda socialtjänsteman, varenda anställd på de stora sjukhusens akut-mottagning, varenda polis och domare i större städer kan berätta om dem. Hela den tragiska bild består av våld, sparkar, slag och till och med sexuella övergrepp på små barn. Besläktade med dessa våldsamma barnmisshandlare är de illasinnade män och kvinnor som utnyttjar barn för pornografiska ändamål.

Jag har ingen önskan att dröja mig kvar vid detta vidriga ämne. Jag vill endast säga att ingen man eller kvinna som bekänner sig följa Kristus eller säger sig vara medlem i denna kyrka kan sysselsätta sig med sådant utan att förtörna Gud och förneka hans Sons lärdomar. Jesus själv sade följande när han framhöll barnens renhet och oskuld: "Den som förleder en av dessa små ... för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup." (Matt 18:6) Kan det finnas en starkare fördömmelse av barnmisshandel än dessa ord som människornas Frälsare uttalade?

Börja hemma

Vill ni att kärlekens anda ska växa i världen? Börja då inom ert eget hems väggar. Se på era små och se hos dem Guds under, den Gud vars närhet de nyligen lämnat.

President Brigham Young (1801–1877) sade en gång: "Ett barn älskar sin mors leende, men avskyr då hon visar upp en sur min. Jag uppmanar mödrarna att inte låta sina barn befatta sig med det som är ont, men att de samtidigt

När jag var pojke lärde vi oss att genom att klippa och såga på de rätta ställena, även om det var snö på marken och trädet verkade var dött, kunde vi forma ett träd så att solskenet nådde den frukt som skulle komma under våren och sommaren.

behandlar barnen med mildhet.”²

Han sade också: ”Lär era barn att älska och känna vördnad för Herren. Studera deras karaktär och deras sinne och behandla dem därefter. Tillrättvisa dem aldrig när du är arg. Lär dem att älska er i stället för att frukta er.”³

Naturligtvis behövs disciplin i familjen. Men disciplin med hårdhet och grymhet leder aldrig till förbättring utan snarare till avsky och bitterhet. Det gör ingenting bättre utan förvärrar problemet. Det är destruktivt. När Herren fastställde den anda som hans kyrka ska styras med, fastställde han också samma styrande anda i hemmet med dessa viktiga uppenbarade ord:

”Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande ... utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek ...

skarpt bestraffande ibland när den Helige Anden driver

därtill och därefter visande större kärlek mot honom, som du bestraffat, att han icke må hålla dig för fiende, att han må erfara, att din trofasthet är starkare än dödens band.” (L&F 121:41, 43–44)

Varaktiga exempel

Se era små och undervisa dem. Jag behöver inte påminna er om att ert exempel kommer mer än någonting annat att ge dem ett livsmönster. Det är alltid intressant att träffa barn till gamla vänner och att se hur den nya generationen har anammat sina fäders och mödrars sätt.

Det berättas hur en grupp kvinnor i antikens Rom fåfängt visade sina juveler för varandra. En av dem var Kornelia, som var mamma till två pojkar. En av kvinnorna sade till henne: ”Var har du dina juveler?” Kornelia svarade och pekade på sina

Se era små
och undervisa
dem. Ert
exempel kommer
mer än någonting
annat att ge dem
ett livsmönster.

Den ädla romerska modern svarade och pekade på sina söner: "Dessa är mina juveler." Under hennes ledning växte de upp och blev två av de mest inflytelserika och verksamma reformatörerna i den romerska historien.

söner: "Dessa är mina juveler." Under hennes ledning och med hennes dygder som exempel, växte de upp och blev Gaius och Tiberius Gracchus, två av de mest inflytelserika och verksamma reformatörerna i den romerska historien. Så länge som man kommer ihåg dem och talar om dem, ska man också komma ihåg och prisa deras mor, som fostrade dem efter de normer som hon själv levde efter.

Låt mig återigen anknyta till Brigham Youngs ord: "Tänk ständigt på att de barn, som Gud i sin godhet har gett er, tidigt i livet får lära sig hur viktiga Guds uppenbarelser till profeterna är och hur vackra principerna i vår heliga religion är, så att de när de blir vuxna alltid hyser varma känslor för detta och aldrig överger sanningen."⁴

Jag vet att det finns föräldrar som, trots att de överflödar av

kärlek och hängivet och trofast anstränger sig att undervisa sina barn, ser dem växa upp på motsatt sätt och sörjer när de ser sina vilsegångna söner och döttrar medvetet slå in på vägar som får tragiska följder. Jag hyser stor medkänsla med dem och jag vill citera Hesekiel för dem: "En son skall inte bära sin fars missgärning, och en far skall inte bära sin sons missgärning." (Hes 18:20)

Men detta är snarare undantag än regel. Inte heller rättfärdigar detta undantag andra från att med varje ansträngning visa kärlek, ett gott exempel och rätta regler i sin fostran av dem som Gud har gett oss ett heligt ansvar för.

Låt oss heller aldrig glömma att det är nödvändigt att respektera dessa våra små. Av Herrens uppenbarade ord vet vi att de är Guds barn likasom vi är Guds barn,

och att de förtjänar den respekt som kommer av kunskapen om denna eviga princip. Herren fastställde att om vi i vårt eget liv inte utvecklar denna renhet, denna avsaknad av svek, denna oskuld inför det onda, kan vi inte inträda i hans närhet. Han sade: "Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket." (Matt 18:3)

Channing Pollock skrev en gång följande intressanta och tankeväckande ord: "Med tanke på den ungdom under vilken vi fördömde det som var fel, måste några av oss önska ... att vi kunde födas gamla och bli yngre och renare och naturligare och mer oskyldiga tills vi slutligen lägger oss ner till den eviga sömnen med själar vita som hos små barn."⁵

Källor till styrka

Se era små. Be med dem. Be för dem och välsigna dem. Den värld de har kommit till är invecklad och svår. De kommer att stöta på stora svårigheter. De kommer att behöva all den styrka och all den tro ni kan ge dem medan de fortfarande är hos er. De kommer också att behöva en större styrka som kommer från en högre makt. De måste göra mer än att bara följa med strömmen. De måste lyfta världen, och den enda hävstång de har är sitt eget livs exempel och den övertalningskraft som deras vittnesbörd och kunskap om det som tillhör Gud kan ge dem. De kommer att behöva Herrens hjälp. Be med dem medan de är små, så att de lär känna den källa till styrka som alltid finns till hands när vi än behöver den.

Jag tycker mycket om att höra barn be. Jag tycker om att höra föräldrar be för sina barn. Jag känner vördnad inför den far som med det heliga prästadörets myndighet lägger händerna på sin sons eller dotters huvud när ett viktigt beslut måste fattas, och i Herrens namn och med den Helige Andens ledning ger en fars välsignelse.

Hur mycket vackrare skulle inte världen vara, och samhället vi lever i, om varje far betraktade sina barn som sina dyrbaraste tillgångar, om han ledde dem med exemplets makt i vänlighet och kärlek, och om han när svårigheter uppstod välsignade dem med det heliga prästadörets myndighet, och om varje mamma betraktade sina barn

som juvelerna i sitt liv, som gåvor från himmelens Gud, som är deras evige Fader, och uppfostrade dem med sann kärlek i Herrens visdom och förmaning.

För länge sedan sade Jesaja: "Dina barn skall alla bli HERRENS lärjungar, och deras frid skall vara stor." (Jes 54:13) Till detta vill jag tillägga: "Även deras fäders och mödrars frid och glädje ska vara stor." ■

SLUTNOTER

1. *The Treasure Chest* (1965), red av Charles L Wallis, s 53.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 340.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 172.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 172.
5. "The World's Slow Stain", *Reader's Digest*, jun 1960, s 77.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Visa en bild på Frälsaren tillsammans med barn. Be familjen läsa och samtala om några av skriftställena som president Hinckley citerade i artikeln. Belys skriftställena med exempel från artikeln. Avsluta med att berätta hur dessa skriftställen har gett dig vägledning.

2. För att visa hur saker har efterverkningar, släpp ett litet föremål i en skål med vatten. Läs delar av avsnittet "Fyra uppmaningar" för att betona den effekt föräldrars handlingar har på deras barn. Avsluta med att läsa artikelns två sista stycken.

3. Om familjen har små barn kan du påvisa exemplets makt genom att be familjemedlemmar imitera en person. Personen kan klappa händerna, gå tre steg, vända sig om och så vidare. Läs första stycket i avsnittet "Varaktiga exempel" och delge berättelsen om den romerska kvinnan och hennes inställning till sina barn. Samtala om hur hennes exempel påverkade hennes söner. Delge eventuellt en eller två citat från avsnittet. Vittna om exemplets makt.

De bästa julklapparna

... är de som kommer från hjärtat och stärker vår tro.

Julen är en tid då vi ger varandra gåvor till minne av gåvorna som de tre vise männen gav Jesusbarnet och till minne av gåvan Kristus gav oss genom försoningen.

Det är spännande att ge bort och ta emot julklappar. Vi får julklappar i alla storlekar och former, men det verkar som om de bästa julklapparna är de som inte kan slås in: Gåvor som tjänande, familjen, tro och vittnesbörd.

Här kan du glädjas åt minnen som våra läsare har av julklappar som getts bort och tagits emot.

Enkla påminnelser. Den bästa julklappen jag någonsin har fått kom från min mor och består av två delar: Ett örngott och ett halsband med en medaljong.

Det är enkla saker, men de betyder mycket för mig. Mitt namn står på örngottet med bokstäver som lyser i mörkret, och nedan för mitt namn står det: "Har du bett till Gud?". Om jag någon gång är på väg att lägga mig utan att ha bett så påminns jag av de självlysande orden att knäböja och be.

I medaljongen finns det två bilder: En på mig och en på Frälsaren. Örngottet påminner mig om att be hemma och medaljongen påminner mig om att försöka vara som Frälsaren i skolan och på andra platser.

Paige I, Utah, USA

Första presidentskapets jul-

andakt. Den julupplevelse som är min favorit inträffade när jag hade varit medlem i kyrkan i ett och ett halvt år. Jag lyssnade på första presidentskapets julandakt. Det är alltid härligt att lyssna på profeten, men under den julen var det särskilt fantastiskt.

När vi satt där i kapellet och lyssnade på profetens ord kände vi Anden mycket starkt. Hans ord var betydelsefulla och jag fick större insikt om julens sanna anda och om hur viktigt det är att älska sin nästa och om tjäna. Det som var ännu viktigare var att mitt vittnesbörd om Jesus Kristus stärktes den dagen.

När jag var liten fick jag alltid det som jag önskade mig i julklapp, men jag har aldrig fått en bättre julklapp än när jag fick höra från en profet att Jesus Kristus lever och att detta är hans sanna kyrka.

Alvaro M, Uruguay

Hemmagjort kort. Jag tjänar inte så mycket, så jag tillverkar alla presenter jag ger bort. Den bästa julklappen jag någonsin har gett bort var ett kort som jag hade tillverkat. Det var roligt eftersom jag gjorde det åt någon jag älskar. Jag använde material som fanns hemma, till exempel tråd, nålar, tyg och tjockt papper.
Cassie W, Washington, USA

Pappersstjärnor. Jag är till hälften thailändare och till hälften amerikan. Jag bodde i Laos, som ligger bredvid Thailand, i tre år. Under de två första åren i Laos hade jag en *pileang*, eller barnflicka, som hette Rojana, som tog väl hand om mig. Eftersom hon var buddist förväntade jag mig ingen julklapp från henne.

På juldagsmorgonen hittade jag en glasburk fylld med minst hundra små pappersstjärnor som var vikta som tredimensionella figurer. De var blå och rosa och glittriga. Rojana hade inga pengar att köpa något för åt mig, så hon tillbringade timmar åt att vika stjärnor åt ett barn som inte var hennes eget.

Det var en underbar julklapp, en gåva av tid och hängivenhet.

Faye H, Virginia, USA

Jul med familjen. Innan jag blev medlem i kyrkan trodde jag att julen bara var en tid då man hade på sig nya kläder och skor och då det fanns färgglada, blinkande ljus. Men i december året efter det att jag blivit medlem i kyrkan fick jag ett brev och ett kort från missionären som döpte mig. Bland alla orden var det dessa som fångade min uppmärksamhet: "Julen är en tid när vi kan vara tillsammans med vår familj och äta en utsökt måltid tillsammans." Det var en kort mening men den var av stor betydelse för mig.

Den dagen ringde jag till alla i min familj för att höra om de kunde komma på en härlig julmiddag. Många blev förvånade eftersom vi aldrig hade firat jul som familj tidigare, men alla tackade ja. Mina systrar och jag arbetade flitigt för att allt skulle gå bra med vår första familjemiddag. Allt var enkelt, men mamma var mycket glad och alla var glada över att vara tillsammans.

Den julen var den gladaste jag någonsin upplevt och den blev möjlig tack vare ett enkelt kort och ett brev som påminde mig om att julen är en tid då jag firar Frälsarens födelse tillsammans med min familj. Vi har firat jul tillsammans som familj ända sedan dess.

Gedalva S, Brasilien

rade av människor än av saker.”
President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, "Den dyrbara gåvan", första presidentskapets julandakt, 3 december 2006.

”Julens anda är andan av kärlek och av givmildhet och av godhet. Den upplyser själens fönster och vi ser ut över världens jäkt och stress och blir mer intresserade av människor än av saker.”

Levande julkort.

När jag tjänade som missionär i Brasilien fick vi återbud på alla möten som vi hade planerat på julaftonen, så jag sade till min kamrat: ”Vi kan väl vara levande julkort och besöka våra grannar?” Till min förvåning blev vi väl mottagna i varje hus. Medan vi sjöng de underbara julsalmerna och läste tillhörande skriftställen kände jag något anmärkningsvärt och djupt. Jag förstod tydligare Frälsarens kärlek, och jag kunde se tårar i ögonen på våra grannar som tidigare hade varit så misstänksamma mot oss. När vi hade kommit tillbaka hem och ätit middag skrev jag följande i min dagbok: ”I kväll delade vi upplevelsen av konungarnas Konungs födelse med våra grannar. Anden upplyfte oss och förenade oss för evigt.”
Nivaldo P, Brasilien

Jul hemifrån. Min favoritjulkapp var min första jul hemifrån då mina föräldrar, min syster och jag besökte min bror och hans familj.

Vi var vana vid att ha släkten hemma hos oss på julen, men det här året skulle mina andra syskon åka någon annanstans, så vi bestämde oss för att besöka min bror Josh och hans familj eftersom de inte kunde komma till oss. Jag visste inte vad jag hade att vänta och trodde att det inte skulle bli någon rolig jul eftersom vi inte var hemma. Det såg inte ut som om julen skulle bli densamma. Mina föräldrar, min syster och jag hade redan öppnat våra julkappar innan vi åkte hemifrån.

När min bror hämtade upp oss på flygplatsen började min fyraåriga brorsdotter Kialeysunga julsånger och jag började känna mig bättre till mods. På juldagsmorgonen tyckte jag om att se hur glada min brors barn blev när de öppnade sina julkappar. I stället för att fokusera på vad jag fick var det härligt att titta på andra som öppnade sina julkappar och dela deras glädje.

Hannah S, Montana, USA

O EVANGELHO SEGUNDO
MATEUS

HINOS

Dopets gåva. Min kamrat och jag hade undervisat en fjortonårig flicka som hette Martha, och hon var nästan redo för dop och konfirmation. Vi hade några lektioner kvar att undervisa, och hon behövde sluta arbeta på söndagar så att hon kunde komma till kyrkan. Hon älskade det hon fick lära sig och trodde på det, men hon arbetade för sin faster och var för ung för att få ett annat jobb. Martha hade svårt att besluta sig, så vi undervisade henne om sabbatsdagens välsignelser och uppmanade henne att be.

Det regnade på julaftonen och när det var nästan dags att åka hem kände vi att vi borde gå förbi och hälsa på Martha. Nästan innan vi knackade på dörren kom hon springande och kramade om oss och hoppade upp och ner av entusiasm. Hon sade: "Jag behöver inte arbeta på söndagarna längre! Jag kommer till kyrkan! Jag tänker döpas!" Till och med regnet var underbart efter det. Julaftonen var det perfekta tillfället att se någon bestämma sig för att hänga sitt liv åt Kristus. Vi var två av de gladaste missionärer man någonsin sett.

Erin B, Utah, USA

Familjen. Den bästa julklappen jag har fått var när alla mina syskon, min pappa och jag var tillsammans för första gången på många år. Jag älskar min familj mer än något annat i hela världen, och det gjorde pappa så glad, vilket gjorde mig glad.

Heather R, Utah, USA

Hälsans gåva. I oktober fick vi den chockerande nyheten att vår älskade stavs-president hade fått en hjärtattack och låg i koma. Allteftersom veckorna gick bad medlemmarna i vår stav ihärdigt för honom. Läkarna var mycket bekymrade, men han vaknade upp ur koman och blev snabbt bättre. Han bor i min församling, och en söndag före jul när jag kom in i kapellet blev jag förvånad över att se honom sitta på förhöjningen. När alla hade hållit sina tal kom stavs-presidenten fram till talarstolen och sade att han hade känt kraften i våra böner. Medan jag betraktade honom, med tårarna rinnande nerför mina kinder, insåg jag att hans återvunna hälsa var en underbar julklapp till oss alla.

Katie B, Washington, USA ■

Vill du lära dig mer om att ge gåvor? Läs "Ge med glädje" (Nordstjärnan, dec 1996) av äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum.

TRO PÅ HERREN JESUS KRISTUS

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kvorum

När Frälsaren föddes uppenbarade sig en Herrens ängel för några enkla herdar och förkunnade: "Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren." (Luk 2:10–11)

Men det finns mer i julberättelsen än de enastående underverken att en ny stjärna syntes på himlen och att Jesusbarnet föddes i Betlehem. Dessa fantastiska händelser var kulmen på århundraden av profetior och vittnesbörd från Guds profeter. Utan dessa profetior kunde det kanske vara berättigt att inte tro på dessa mirakulösa händelser. Men vi har fått många vittnesbörd om Frälsarens födelse, liv och mission av profeter i varje tidsutdelning. Heliga uppteckningar innehåller profetior från tusentals år — inte bara om Frälsarens första ankomst, utan också om hans *andra* ankomst — en underbar dag som helt säkert ska komma.

Att tro på Frälsaren och hans mission är så viktigt att evangeliets första princip är tro på Jesus Kristus. (Se Trosart 4.) Vad är tro? Aposteln Paulus lärde att tro är "en övertygelse om det man hoppas, en visshet om

det man inte ser". (Hebr 11:1) Hur får vi ett vittnesbörd om vår Frälsare, som vi inte har sett? I skrifterna står det: "Åt några är det genom den Helige Anden givet att *veta*, att Jesus Kristus är Guds Son, och att han blev korsfäst för världens synder. Åt andra är det givet att *tro* på deras ord, att också de må hava evigt liv, om de förbliva trofasta." (1&F 46:13–14; kursivering tillagd)

Tro på profeterna

Från tidens begynnelse har profeterna *vetat* att Jesus Kristus är Guds Son, vilken hans jordiska mission var och att han sonade för hela mänsklighetens synder.

Skulle vi ha trott på deras ord om vi hade levat i dessa profeters dagar? Skulle vi ha haft tro på vår Frälsares ankomst?

I det forntida Amerika profeterade lamaniten Samuel att natten då Frälsaren skulle födas, skulle "stora ljus ... visa sig på himmelen ... [och] det skall se ut för människor som om det vore dag". (Helaman 14:3)

Många trodde på Samuel, erkände sina synder, omvände sig och döptes. Men till största delen var nephiterna blinda för "dessa stora och förunderliga företeelser". I stället för att tro på dem fortsatte Nephiterna "att förlita sig på sin egen styrka och sin egen

Hur får vi ett vittnesbörd om vår Frälsare, som vi inte har sett? Vi har fått många vittnesbörd om Frälsarens födelse, liv och mission av profeter i varje tidsutdelning.

visdom och sade: Några tilldragelser ibland så många kunna [de troende] nog hava gissat riktigt, men ... det är icke rimligt, att en sådan varelse som Kristus skall komma.” (Helaman 16:15–18)

På den tiden, liksom i vår, övertygade en del nejsägare, kallade antikrister, andra om att det inte fanns något behov av en Frälsare eller hans försoning. Vilken glädje de som hade trott profeterna måste ha känt när Samuels profetia slutligen slog in och ”en dag och en natt och en dag [var] såsom en enda dag”! (Helaman 14:4) ”Och allting, ja, vartenda ord hade blivit uppfyllt i överensstämmelse med profeternas ord.” (3 Nephi 1:20) En ny stjärna visade sig enligt det profetiska löftet. De som trodde på profeternas ord kände igen Frälsaren och var välsignade nog att få följa honom.

”Vartenda ord” i profetiorna om Kristi *första* ankomst uppfylldes. Till följd härav tror många över hela världen att Frälsaren kom och levde i tidens mitt. Men det finns fortfarande många, många profetior som ska uppfyllas! Vi hör levande profeter profetera och vittna om Kristi *andra* ankomst. De vittnar också om tecknen och undren runt omkring oss som talar om för oss att Kristus säkerligen ska komma tillbaka. Väljer vi att tro på deras ord? Eller ”vandra[r vi] i mörker vid middagstiden” (L&F 95:6) trots deras vittnesbörd och varningar, och vägrar upplysas av de nutida profetiornas ljus och nekar till att världens ljus ska återvända för att regera bland oss?

Börja tro

Under hela mitt liv har jag känt många goda och generösa människor som står för kristna värderingar. Men några tror inte på att Kristus lever, att han är världens Frälsare eller att hans kyrka har återställts. Eftersom de inte tror på profeternas ord går de miste om glädjen i evangeliet och dess frälsande förordningar i deras liv.

Jag har en kär vän som i ett ögonblick av broderligt förtroende en dag frågade: ”Äldste Hales, jag vill tro, jag har alltid velat tro, men hur gör jag det?”

Aposteln Paulus skrev: ”Tron kommer av att höra och att höra i kraft av Kristi ord.” (Se King James Bible, Romans 10:17.) Det faktum att du läser det här budskapet, antingen det är under julen eller under någon annan tid på året, innebär att du hör Guds ord. Det första steget mot att börja tro på Jesus Kristus är att låta hans ord — som talas av hans tjänare, profeterna — röra vid ditt hjärta. Men det räcker inte att bara låta orden flöda över dig, som om de i sig skulle kunna förvandla dig. Du måste göra din del. Att höra innebär en aktiv ansträngning — att ta på allvar det som undervisas, begrunda det noga och utforska det i vårt sinne. Som profeten Enos lärde sig innebär det att låta andras vittnesbörd om evangeliet ”sjunk[a] djupt i [vårt] hjärta”. (Enos 1:3) Låt oss titta på Enos’ djupsinniga, trosstärkande upplevelse:

Först fick Enos höra om evangeliets sanningar av sin far. Sedan lät han faderns undervisning om ”evigt liv och de heligas glädje” sjunka djupt i sitt hjärta. (Enos 1:3) Därefter fylldes han av en önskan att själv få veta om dessa lärdomar var sanna och var han själv stod i förhållande till sin Skapare. För att använda Enos ord: ”Min själ hungrade.” (Enos 1:4) Tack vare sin stora andliga aptit kvalificerade Enos sig för Frälsarens löfte: ”Saliga äro alla de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva fyllda med den Helige Anden.” (3 Nephi 12:6) Sedan har vi Enos uppteckningar: ”Jag böjde knän för min Skapare och anropade honom i mäktig bön och åkallan för min egen själ. Jag ropade till honom hela dagen, ja, när aftonen kom, upphävde jag ännu min röst så högt, att den nådde himlarna.” (Enos 1:4) Det var inte lätt. Tron kom inte snabbt. Faktum är att Enos sade om upplevelsen med bönen att det var en ”kamp [han] hade inför Gud”. (Enos 1:2) Men tron kom så småningom. Genom den Helige Andens kraft fick han ett eget vittnesbörd.

Vi kan inte få en sådan tro som Enos hade utan en egen kamp inför Gud i bön. Jag vittnar om att belöningen är värd ansträngningen. Om du gör allt detta uppriktigt och ihärdigt kommer orden som Kristus talade till sina lärjungar att uppfyllas i ditt liv: ”Bed och ni skall få, sök

Vi kan inte få
en sådan tro
som Enos hade
utan en egen kamp
inför Gud i bön.
Orden som Kristus
talade till sina lär-
jungar kommer att
uppfyllas i ditt liv:
"Bed och ni skall få."

och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er." (Matt 7:7)

Få kraft genom tro

När vi väl börjar tro på Jesus gör vår himmelske Fader det möjligt för oss att stärka vår tro. Detta sker på många sätt, bland annat genom att vi får uppleva motstånd. Vi börjar få tro genom bön när vi har en uppriktig önskan om att komma närmare Gud och litar på att han bär våra bördor och ger oss svar på livets oförklarliga mysterier i samband med livets mening: Varifrån kommer vi? Varför är vi här på jorden? Och vart hamnar vi efter vår vistelse på jorden?

När prövningarna kommer under jordelivet, och de kommer till oss alla, kan det kännas svårt att fortsätta tro. I sådana stunder är det bara tro på Herren Jesus Kristus och

hans försoning som kan ge oss frid, hopp och insikt. Bara tron på att han led för vår skull ger oss styrka att härda ut till änden. När vi får denna tro upplever vi en stor förändring i hjärtat, och vi blir liksom Enos starkare och börjar bli angelägna om våra bröders och systrars välfärd. Vi ber för dem, att också de ska stärkas genom tro på vår Frälsares försoning.

Låt oss titta på några av dessa profetiska vittnesbörd om försoningens inverkan på vårt liv. När vi gör det uppmanar jag er att låta dem sjunka djupt i ert hjärta och stilla den hunger ni kan känna i själen.

"Och på den dagen föll den Helige Anden, vilken vittnar om Fadern och Sonen, på Adam, sägande: Jag är Faderns Enfödde från begynnelsen ... så att såsom du är fallen du kan bli återlöst." (Moses 5:9)

**templet i Kirtland
fick Joseph Smith
och Oliver Cowdery
besök av Frälsaren
och vittnade: "Vi
sågo Herren ... [och]
hans röst var såsom
stora vattens brus,
ja Jehovas röst."**

Ammon vittnade: "Jag [har] sett min Återlösare. Han skall komma till jorden, han skall födas av kvinna och han skall återlösa alla människor, som tro på hans namn." (Alma 19:13)

Och slutligen utövade Joseph Smith — som 14-åring — en orubblig tro och följde Jakobs uppmaning att "be till Gud". (Jak 1:5) Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus uppenbarade sig för honom och undervisade honom. Hur härlig är inte denna första syn som denna tidsutdelnings första profet hade! Sexton år senare i templet i Kirtland fick han återigen besök av Frälsaren och vittnade: "Vi sågo Herren ... [och] hans röst var såsom stora vattens brus, ja Jehovas röst, sägande: Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever.

Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern." (L&F 110:2–4)

Alla er vars själar hungrar efter tro inbjuder jag "att söka efter denne Jesus om vilken apostlarna och profeterna hava skrivit". (Ether 12:41) Låt deras vittnesbörd om att Frälsaren gav sitt liv för dig sjunka djupt i ditt hjärta. Sträva efter att få ett vittnesbörd om denna sanning genom den Helige Anden i bön, och se sedan din tro stärkas allteftersom du glatt övervinner jordelivets prövningar och förbereder dig för evigt liv.

Jesus Kristus kom verkligen. Han levde verkligen. Och han kommer tillbaka. Det är en underbar sanning att bära i sitt hjärta under julen och hela året. ■

Dela julen med någon

Vi förstod att vår första jul som sista dagars heliga skulle bli annorlunda. Men det som gjorde den ovanlig var att vi delade med oss.

DAIANA MELINA ALBORNOZ DÍAZ

När jag var 17 år arbetade min mamma som sömmerska åt en dockfabrik. Hon arbetade hemifrån, men brukade åka till fabriken för att lämna av och hämta mer arbete. Det var något särskilt med mannen som hon gav sitt arbete till.

När mamma lärde känna honom lite bättre insåg hon att något hade hänt som gjorde honom ledsen. Hon bjöd hem honom till oss och han kom samma dag och stannade kvar i flera timmar. Vi fick veta att han hade kommit till Argentina från Brasilien på jakt efter jobb och aldrig hade återvänt hem, trots att det var det som han ville.

Min familj har för vana att inbjuda någon att fira jul tillsammans med oss, och i december började vi, som vi gör varje år, att diskutera vem vi skulle bjuda hem. Men den här julen var annorlunda av ett särskilt skäl. Det var den första vi firade som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag tänkte på mammas medarbetare på en gång men sade inget. Senare

sade mamma att hon ville bjuda hem honom.

Nästa gång mamma skulle lämna in sitt syarbete frågade hon honom vem han skulle tillbringa julen med, och han svarade att han inte visste. Mamma sade att det skulle vara trevligt om han kom hem till oss på julaftonen, och han sade att han skulle ge henne besked.

Sent på julaftonskvällen var det någon som kom till dörren. När vi öppnade stod mammas medarbetare och hans treårige son där. Det var roligt att träffa den lille pojken och tillbringa kvällen med honom. Han hade samma kärleksfulla anda som sin pappa. Vi kände det som om vi hade klockor klingande i vårt hjärta medan vi lyssnade på den lille pojken ljuvliga sång på julaftonen. Jag är tacksam för evangeliet som berikade vår julanda det året och stärkte familjens beslutsamhet att "[komma] ihåg ... den broderliga kärleken [och] barmhärtigheten".

(L&F 4:6) ■

Nedan, från vänster till höger: Purevsuren, chef för Kyrkans utbildningsverksamhet i Mongoliet; Munkhsaihan, hjälpföreningspresident i Ulaanbaatars distrikt; Bud, återvänd missionär. Motsatt sida: Unga ensamstående vuxna samlade för en lektion i missionärsparet Dennis och Kathy Gibbons lägenhet.

Mongoliet: Stäpper av tro

Kyrkan är relativt ung i Mongoliet, men allteftersom medlemmarna förändrar sig själva genom tro på Jesus Kristus, förändrar de världen omkring sig.

DON L SEARLE

Kyrkans tidningar

Djingis Khan, som skulpterats på en bergvägg i utkanten av Ulaanbaatar, blickar ner på Mongoliets huvudstad. Den gigantiska avbilden av den store Khan är en påminnelse om att han en gång erövrade ett rike som täckte det mesta av Asien, Mellanöstern och delar av Östeuropa. "På tjugofem år lade den mongoliska armén under sig mer land och folk än romarna erövrade på fyra-hundra år ... Djingis Khan erövrade mer än dubbelt så mycket landområde som någon annan man i historien."¹

Khans ättlingar och deras inflytande blev en dominerande kraft i historien under hundratals år.

I juli 2006 firade Mongoliet 800-årsjubileet av grundandet av det mongoliska riket. Idag kan man kanske kalla det ett "utvecklingsland", men termen bör användas i positiv bemärkelse. Energiska och kreativa mongoler utvecklar snabbt både landet och sig själva.

För en del har det inneburit att utveckla tro på Jesus Kristus. Mellan 1920- och 1990-talet tolererades ingen religion i Mongoliet. Sista dagars heliga missionärer kom 1993. Nu finns det två distrikt och tjugo grenar i Mongoliet med totalt drygt 6 000 medlemmar. Missionärerna finner att många mongoler är redo att ta emot evangeliet.

Här följer några av deras berättelser.

Purevsuren

Sh Purevsuren hörde talas om Gud och Bibeln när han studerade vid ett universitet i Sovjetunionen. (Mongoler tilltalas vanligtvis med sitt förnamn. Efternamnets initialer sätts framför i officiella sammanhang.) Han köpte en bibel av en annan student eftersom boken var skriven på ryska på ena sidan och hade samma text på engelska på motsvarande sida. Purevsuren läste i hemlighet på kvällarna för att lära sig engelska. Om han hade läst Bibeln öppet skulle han ha utvisats.

Purevsurens pappa hade undervisat honom om de buddhistiska principerna heder och rätt

Ovan: Odgerel (till vänster), Ulaanbaatars distriktspresident; Soyolmaa, en av de första missionärerna från landet; Ankhbayar, också en återvänd missionär. Nedan: En primärledare håller en lektion för barnen. Motsatt sida, överst: Adiyabold och hans familj i en mongolisk tältbostad. Motsatt sida, längst ner: Odgerel (bakre raden, med keps) och släktingar från fyra generationer.

och han hade alltid försökt leva efter dem. Hans andliga intresse för Bibeln kom först när han hade återvänt till Mongoliet, gift sig och undervisade vid ett universitet. I samband med sitt arbete fick han åka till Indien. En kristen person han träffade där gav honom en bibel och berättade om sina känslor för Jesu Kristi gudomlighet. Purevsuren mindes sin pappas undervisning om ett liv efter detta. "Jag hade en grundläggande tro på Gud från min far", säger han, och han började undra hur Gud ville att han skulle förbereda sig för nästa liv.

Som ledare för en grupp mongoliska pedagoger fick han en inbjudan att besöka Förenta staterna, och där fick han se en Mormons bok för första gången. I Utah fick han en Mormons bok av en medlem i kyrkan som guidade gruppen. Purevsuren läste lite i den men lade den sedan åt sidan.

I september 2000 kom hans familj i kontakt med missionärer från kyrkan i Mongoliet och lyssnade på missionärslektionerna. Den här gången läste han Mormons bok med nya ögon och fann den sanning han hade letat efter. Han och hans hustru döptes och konfirmerades i november samma år. Bara en eller två veckor senare kallades han som grensresident.

Deras barn var först inte intresserade av den nya kyrkan. Sonen som då gick på gymnasiet var särskilt motsträvig, men lydig som

han var gick han med på att lyssna på missionärerna, som hans far önskade. Så småningom döptes och konfirmerades båda barnen. Deras son verkade som missionär i Idaho i USA.

Nu är Purevsuren djupt engagerad i att undervisa ungdomar som skolchef för Kyrkans utbildningsverksamhet i Mongoliet, en position han fick 2001.

Det finns omkring 600 institutelever i Mongoliet och omkring 700 seminarieelever. Detta antal har ökat med omkring 300 procent sedan 2001, trots att eleverna ofta upplever motstånd från familjen och att kostnaden för att närvara, i fråga om tid och transport, är hög.

Vilken är den mest givande delen av hans jobb? "Det bästa, tror jag, är att se så många ungdomar bli medlemmar i kyrkan genom seminariet", eftersom eleverna tar med sig sina vänner.

Soyolmaa

"Jag var en riktig tuffing", säger U Soyolmaa när hon ser tillbaka på tiden i gymnasiet efter det att föräldrarna hade dött. Hon började dricka och festa när hon studerade vid ett universitet i Ryssland. När hon kom tillbaka till Mongoliet blev hon överraskad när en vän från dessa fester bjöd med henne till en kyrka. Hennes vän verkade helt förändrad.

Soyolmaa var inte helt obekant med kristendomens lärodomar, men först avböjde hon vännens inbjudan. När hon till slut tackade ja kände hon sig upprymd utan att förstå varför. På kyrkans möten fångades hon genast av känslan av frid, av tillhörighet, av att veta vart hon var på väg i livet. Soyolmaa blev medlem i vännens kyrka och 1995 blev de de två första missionärerna som kallades från Mongoliet. Soyolmaa tjänade i Utah.

För närvarande är hon chef för kyrkans materialförvaltning i Mongoliet. Hon är också chef för kyrkans informationstjänst i landet, rådgivare i distriktets hjälpföreningspresidentskap och lärare i Evangeliets lära i sin gren.

”Det är en förmån att vara medlem i kyrkan”, säger hon. ”Mitt liv går ständigt uppåt tack vare att jag är medlem i kyrkan.”

Kyrkan är inte så känd i Mongoliet och det finns mycket mer negativ information om sista dagars heliga än positiv. Det måste göras ständiga ansträngningar för att sanningen ska spridas.

Medlemmarna är kyrkans bästa ambassadörer. De utmärker sig, förklarar hon, tack vare ”ljuset och glädjen” som syns i deras ansikte. De har en tillförsikt och en glädje genom evangeliet som många andra saknar.

Liksom sista dagars heliga på andra platser, säger hon, har kyrkans medlemmar i Mongoliet ”samma tro, så i evangeliet tillhör vi en enda stor familj”.

Odgerel

När O Odgerels mamma bjöd med honom till en kristen kyrka 1995 visste han inte att hon redan var medlem. Hon arbetade på ett bibliotek och hade hand om att hyra ut samlingslokalen. Hon drogs mot sången hon hörde från lokalen en dag och inbjöds att vara med på mötet. Senare lyssnade hon på missionärslektionerna och döptes och konfirmerades.

Odgerel föddes i Ryssland medan hans föräldrar studerade där och hade fått undervisning om sovjetisk socialism. Det var nästan som en religion för honom. Men när Sovjetunionen upplöstes var allt det han trodde på borta. Han började dricka och festa med inställningen att den enda meningen med livet var att roa sig innan man dog. Men han insåg snart att hans livsstil skulle få ödesdigra konsekvenser och att han borde avstå från det som han insåg skadade honom.

Liksom många andra mongoler var det lätt för honom att acceptera Mormons bok när han läste den. ”Det mongoliska folket kan ta emot evangeliet snabbt eftersom de lätt kan se det goda i det”, säger Odgerel. De ”öppnar sitt hjärta för det på ett mycket uppriktigt sätt”. Så var det med honom. Han hade känt att det fanns ett högsta väsen. Genom evangeliet fann han en Gud och ett sätt att leva som han kunde tro på. ”Det var mitt lyckligaste ögonblick”, säger han.

Det mongoliska samhället skulle ha nytta av den förändring som evangeliet för in i människors liv, säger han. Alkohol är ett problem, liksom omoral. I Mongoliet är det bara världens förebild, nu förstärkt via teve, som formar människornas beteende. Det finns ingen stark religiös tradition i landet som motarbetar detta. Men genom Jesu Kristi evangelium, säger Odgerel, finner människorna en rättfärdig väg att rätta sitt liv efter.

Odgerel är president för Ulaanbaatars distrikt som har 11 grenar och omkring 3 700 medlemmar. Omkring 70 procent av medlemmarna är ensamstående.

Ankhubayar

Mellan 2001 och 2003 verkade E Ankhubayar i Utahmissionen Salt Lake City Syd. Nu, omkring 25 år gammal, är han representant för unga ensamstående vuxna i Ulaanbaatars distrikt.

Han kunde inte prata engelska när han fick sin missionskallelse, så två amerikanska missionärer läste brevet för honom. Nu är han föreståndare för distributionscentrets enda rum på kyrkans kontor i Ulaanbaatar och hjälper medlemmar med evangeliematerial på mongoliska och material på engelska för dem som kan använda det. Han säger att han hjälpte människor lära sig om evangeliet som missionär, och att han gör det fortfarande.

Ankhubayar blev medlem i kyrkan 1998 tillsammans med resten av familjen — föräldrarna och en yngre bror. När hans familj var med på ett möte i kyrkan hade han två drömmar som påverkade honom. I båda drömmarna flydde han från en säker död när en ljus, strålande person räddade honom. Ankhubayars föräldrar sade senare att denna person utan tvekan var Frälsaren och uppmanade honom att be om att få veta meningen med drömmen. Svaret han fick gjorde att han började lyssna på evangeliet.

Innan de blev medlemmar i kyrkan, ”stod vi inte varandra så nära i familjen”, säger han. Nu ”pratar vi med varandra. Jag kan känna min mammas och pappas kärlek.” På missionsfältet kände Ankhubayar det som om kyrkans medlemmar var en familj. Han försöker nu berätta om evangeliet för sina vänner så att också de kan få denna känsla.

En person han har berättat om evangeliet för är hans flickvän, som döptes och konfirmerades. Om de gifter sig ställs de inför ett dilemma som många unga mongoliska par möter: var de ska bo. Det är ont om bostäder och de som finns kostar för mycket för många unga nygifta. De kan bli tvungna att bo tillsammans med föräldrarna i en liten lägenhet eller kanske i en traditionell *ger*, en rund tältliknande bostad på ett rum som många mongoliska nomader bor i.

Majigsuren

Eftersom missionärerna i Mongoliet inte får proselytera får de sina kontakter genom förfrågningar eller hänvisningar. När en mongol finner evangeliet hänvisar de ofta missionärerna till sina nära och kära. Därför består grenarna ofta av släktingar.

Z Majigsuren bor i en liten lägenhet i Darkhan tillsammans med sin make, två tonårsdöttrar och flera släktingar. Hennes dotter och svärson och deras lilla dotter bor

också där. Även en son med sin hustru och deras baby. Majigsurens svärson, A Soronzonbold, är president för Darkhans distrikt. Hennes son Kh Sergelen är förste rådgivare i presidentskapet för Darkhans andra gren. Och Majigsuren är första rådgivare i grenens hjälpföreningspresidentskap.

Det första missionärerna i Darkhan kom 1996 och hon döptes och konfirmerades 1997 som en av stadens pionjärmedlemmar.

”Jag är mycket tacksam för att alla mina barn är medlemmar i kyrkan”, säger hon. Majigsuren tänker på frukten från livets träd som Lehi såg i en syn. (Se 1 Nephi 8.) ”Jag ville ta del av den frukten och återvända till min himmelske Fader.” Hon ville också att hennes barn skulle ta del av den. Hon är tacksam för att två av dem nu har beseglats till sin maka eller make i templet i Hongkong: Hennes dotter K Selenge, som är gift med Soronzonbold, och Sergelen till sin hustru T Altantuya.

Medlemmarna, säger hon, ”behöver komma till kyrkan, de behöver be och de behöver bevara tron. Det viktigaste är tron”, för utan den gör de inte det andra.

Hennes son Sergelen blev intresserad av kyrkan när han såg hur hans mamma och syster förändrades när de hade blivit medlemmar. Han hade lyssnat när ett äldre missionsnärspår undervisade om Lehis berättelse för hans mamma, och han hade insett att också hon försökte leda sina barn till att göra det rätta.

Liksom många mongoliska medlemmar, säger Sergelen, ”älskar jag att läsa Mormons bok eftersom jag upptäcker något nytt varje gång jag läser den”. Berättelsen om överbefälhavare Moroni är en favorit. Han berörs också av Jakob 6:11–13, där alla kallas att omvända sig och gå in genom den trånga porten.

”Jag är så tacksam för att jag fick möjlighet att verka som missionär i Ryssland”, säger Sergelen. Han döpte inte så

många, men han tror att frön planterades som kommer att växa i framtiden. Sedan 1993 har över 530 ungdomar från Mongoliet verkat som missionärer. Över 300 verkade i Förenta staterna och ett stort antal i Ryssland.

Sergelens svärbror Soronzonbold har varit medlem i kyrkan sedan han var 18, och nu, runt 25 år gammal, verkar han som president för Darkhans distrikt med dess fem grenar. Han studerar vid universitetet. "Jag är tack-sam för min kallelse i kyrkan eftersom den lär mig så mycket", säger han.

Mongolerna är imponerade, säger Soronzonbold, av att medlemmarna tjänar i kyrkan utan betalning.

"Innan jag blev medlem var jag mycket självvisk", säger han. Nu har han som mål att lära sig så mycket han kan om evangeliet. "Vår utmaning är att lära och undervisa."

Munkhsaihan

Innan A Munkhsaihan fann evangeliet såg hon världen som en mörk plats utan mycket hopp. När hon fick tro och hopp genom evangeliet förändrades världen för henne.

Ären innan 1990 undervisade hon i ryska. Men när det politiska och kulturella klimatet i Mongoliet förändrades insåg hon att hon behövde lära sig engelska så att hon kunde undervisa det. Munkhsaihan studerade engelska i ett år tillsammans med kyrkans missionärer. Innan hon lyssnade på

missionärslektionerna bestämde hon sig för att noga studera deras tro. Hon fann att deras religion var mer än en tro baserad på sanna principer — den var ett sätt att leva. Hon döptes och konfirmerades i juni 2000 och resten av familjen blev medlemmar i kyrkan en månad senare. Nu ser hon världen som en mycket ljusare plats för sig, sina barn och sina barnbarn. För närvarande verkar hon som president för Hjälpföreningen i Ulaanbaatars distrikt.

Efter det att evangeliet hade förändrat Munkhsaihans eget liv undrade hon vad som skulle hända om hon tillämpade dess principer på arbetet som lärare. Hon började medvetet försöka älska alla sina elever — och vissa var det svårt att älska. Hon började be för sina elever. Intressant nog upptäckte hon att *hon själv* förändrades. Hennes förmåga att älska dem stärktes. Fastän eleverna inte visste att hon bad för dem förändrades också deras inställning till henne.

"När vi utövar tro på evangeliet kan vi förändra oss själva", säger hon.

Och det är så, efter vad hennes erfarenhet påvisar, som evangeliet kan förändra Mongoliet. Allteftersom medlemmarna förändrar sig själva genom tro på Jesus Kristus kommer de att förändra världen omkring sig. ■

SLUTNOT

1. Jack Weatherford, *Genghis Khan and the Making of the Modern World* (2004), s xviii.

Ovan, från vänster:
Två nygifta mongoliska återvända missionärer.
Majigsuren, en pionjärmedlem i Darkhan.
Tuvshinjargal,
Primärs president i Ulaanbaatars distrikt,
med dottern Anudari.
Nedan: En avbild av Djingis khan skulpterad på bergväggen.
Motsatt sida: Ryttare representerar mongoliska trupper under det årliga firandet av Naadam.

វិភោយបុណ្យឆ្នាំថ្មី * MAAYONG PASKO * メリークリスマス * GLÆDELIG JUL
 ZALIG KERSTFEEST * MERRY CHRISTMAS * MALIGAYANG PASKO
 JOYEUX NOËL * 聖誕快樂 * FROHE WEIHNACHTEN * GOD JUL
 ХРИСТИЙН МЭНДЭЛСНИЙ БАЯРЫН МЭНД ХҮРГЭЕ * BUON NATALE
 GOD JUL * 메리 크리스마스 * FELIZ NATAL * СЧАСТЛИВОГО РОЖДЕСТВА
 MANUIA LE KERISIMASI * FELIZ NAVIDAD * HYVÄÄ JOULUA
 KILISIMASI FIEFIA * สุขสันต์วันคริสต์มาส * ВЕСЕЛОГО РІЗДВА * FELIZ NATAL
 MAAYONG PASKO * GLÆDELIG JUL * メリークリスマス * វិភោយបុណ្យឆ្នាំថ្មី
 ZALIG KERSTFEEST * MERRY CHRISTMAS * MALIGAYANG PASKO
 JOYEUX NOËL * 聖誕快樂 * FROHE WEIHNACHTEN * GOD JUL
 ХРИСТИЙН МЭНДЭЛСНИЙ БАЯРЫН МЭНД ХҮРГЭЕ * BUON NATALE
 GOD JUL * 메리 크리스마스 * FELIZ NATAL * СЧАСТЛИВОГО РОЖДЕСТВА
 MANUIA LE KERISIMASI * FELIZ NAVIDAD * HYVÄÄ JOULUA
 KILISIMASI FIEFIA * สุขสันต์วันคริสต์มาส * ВЕСЕЛОГО РІЗДВА * FELIZ NATAL
 MAAYONG PASKO * GLÆDELIG JUL * メリークリスマス * វិភោយបុណ្យឆ្នាំថ្មី
 ZALIG KERSTFEEST * MERRY CHRISTMAS * MALIGAYANG PASKO
 JOYEUX NOËL * 聖誕快樂 * FROHE WEIHNACHTEN * GOD JUL
 ХРИСТИЙН МЭНДЭЛСНИЙ БАЯРЫН МЭНД ХҮРГЭЕ * BUON NATALE

**GLÄD DIG,
O JORD**

Bli ett medel i Guds händer genom att visa kristuslik kärlek

Välj under bön ut och läs från det bär budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Vad är kristuslik kärlek?

President Howard W Hunter

(1907–1995): ”Ett nytt bud ger jag er”, sade [Frälsaren], ’att ni skall älska varandra ... Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar’. (Joh 13:34–35) Denna kärlek som vi bör hysa för våra bröder och systrar i den mänskliga familjen, och som Kristus hyser för var och en av oss, kallas ’Kristi rena kärlek’. (Moroni 7:47) Det är den kärlek som ledde till Kristi försonings lidande och offer. Det är den högsta punkten människans själ kan nå och människohjärtats djupaste känsla ...

Frälsaren har befallt oss att älska varandra såsom han har älskat oss, att ikläda oss ’kärlekens band’ (L&F 88:125), precis som han gjorde. Vi är uppmanade att rena våra känslor, förändra vårt hjärta och se till att våra yttre handlingar och vårt uppträdande stämmer överens med det som vi säger att vi tror på ...

De som är fyllda av Kristi kärlek försöker inte tvinga andra att göra bättre; de inspirerar andra att göra bättre. De inspirerar dem att verka för Guds sak. Vi behöver räcka ut vänskapens hand. Vi behöver vara vänligare, mer ömsinta, mer förlåtande och mindre snara till vrede.” (”En bättre väg”, *Nordstjärnan*, jul 1992, s 58, 59)

Hur kan kristuslik kärlek hjälpa mig att vara ett medel i Guds händer?

Ether 12:28: ”Tro, hopp och kärlek är vägen till mig — all rättfärdighets källa.”

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum:

”När vi genom trons ögon ser att vi är barn till en kärleksfull Fader som har gett oss sin Son för att återlösa oss, då erfar vi en mäktig förändring i hjärtat. Vi känner oss manade ’att sjunga sången om den återlösende kärleken’ [Alma 5:26] och vårt hjärta flödar över av kärlek. Med vetskap om att

Guds kärlek är ’det mest önskvärda som finnes till ... och den som fröjdar själen mest’ [1 Nephi 11:22–23], vill vi dela vår glädje med andra. Vi vill tjäna dem och välsigna dem.” (”Att utveckla gudomliga egenskaper”, *Liabona*, jan 1999, s 31)

Anne C Pingree, tidigare andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: ”Vi kan förändra världen *en familj och ett hem åt gången* genom kristlig kärlek, med våra små och enkla, kärleksfulla handlingar.

Vi ber till Fadern av allt hjärta om att ha kärlek, Frälsarens rena kärlek, som är ’den högsta, ädlaste och starkaste kärleken’. Äldste Dallin H Oaks lär oss att kärleken till nästan ’inte är en *handling* utan ett *tillstånd* ... något man blir’.

Våra dagliga kärleksgärningar skrivs inte ’med bläck

utan med den levande

Gudens Ande ... på

tavlor av kött, på

[vårt] människo-

hjärta’. Steg

för steg föränd-

rar våra kärleks-

fulla gärningar

vår natur, de definierar

vår karaktär och gör oss

till sist till kvinnor som

med mod och hängi-

venhet säger till Herren:

’Här är jag, sänd mig.”

(”Kärlek: En familj, ett hem åt gången”,

Liabona, nov 2002,

s 108) ■

En uppteckning skall föras ibland eder

Äldste Marlin K Jensen i de sjuttios kvorum, kyrkans nuvarande historiker och skrivare, talade nyligen med kyrkans tidningar om hur hans viktiga ämbete såg ut tidigare, hur det ser ut nu och hur det ser ut i framtiden.

Varför får sista dagars heliga lära sig att det är viktigt att föra uppteckningar och att samla och bevara kyrkans historia?

Äldste Marlin K Jensen: I skrifterna, särskilt i Mormons bok, är det tydligt att en grundläggande och frälsande princip i evangeliet är ”att komma ihåg”. Vi för uppteckningar för att hjälpa oss komma ihåg. Genom att komma ihåg det som har varit får vi ett perspektiv som Guds barn behöver, att ha tro på vår framtida bestämmelse och att således leva mer trofast just nu.

Den 6 april 1830, dagen då kyrkan organiserades, befallde Herren profeten Joseph Smith: ”Se, en uppteckning skall föras ibland eder.” (L&F 21:1) Detta är den uppenbarelse varpå ämbetet som kyrkans historiker och skrivare är baserat.

Den dagen insåg profeten hur viktigt det är för Herren att kyrkans historia förs, och han kallade inom kort Oliver Cowdery som kyrkans första historiker och skrivare. I början förde Oliver uppteckningar över mötesprotokoll, patriarkaliska välsignelser, medlemsinformation och intyg för prästadömsmyndighet. Han påbörjade också vad som kan kallas kyrkans historia i berättarform.

Uppteckningarna började föras på grund av en befallning från Gud och de förs än i dag.

Vad innebär ämbetet som kyrkans historiker och skrivare?

Äldste Jensen: Arbetet som kyrkans historiker och skrivare utför handlar till stor del om att föra uppteckningar.

Det innebär att man samlar och bevarar kyrkans historiska källor, upptecknar förrättningar och samlar protokoll. I skrifterna står det också att det finns ett ansvar att se till att uppteckningarna används till ”nytta för kyrkan och uppväxande släkten”. (L&F 69:8)

Historikerns och skrivarens roller kompletterar varandra och är ibland nästan omöjliga att urskilja. Jag tror det är därför som en skrivare kallades ibland och en historiker ibland under kyrkans första dagar, och att det är därför som rollerna numera sammanförts i ett ämbete.

Vad är syftet med att uppteckna och undervisa om kyrkans historia?

Äldste Jensen: Huvudsyftet med kyrkans historia är att hjälpa kyrkans medlemmar stärka sin tro på Jesus Kristus och hålla sina heliga förbund. I uppfyllandet av detta syfte vägleds vi av tre huvudpunkter:

För det första strävar vi efter att bära vittnesbörd om och försvara återställelsens grundläggande sanningar.

Motsatt sida: Oliver Cowdery verkade som kyrkans första skrivare. Nedan: Några sidor av det ursprungliga, handskrivna manuskriptet till Läran och förbunden.

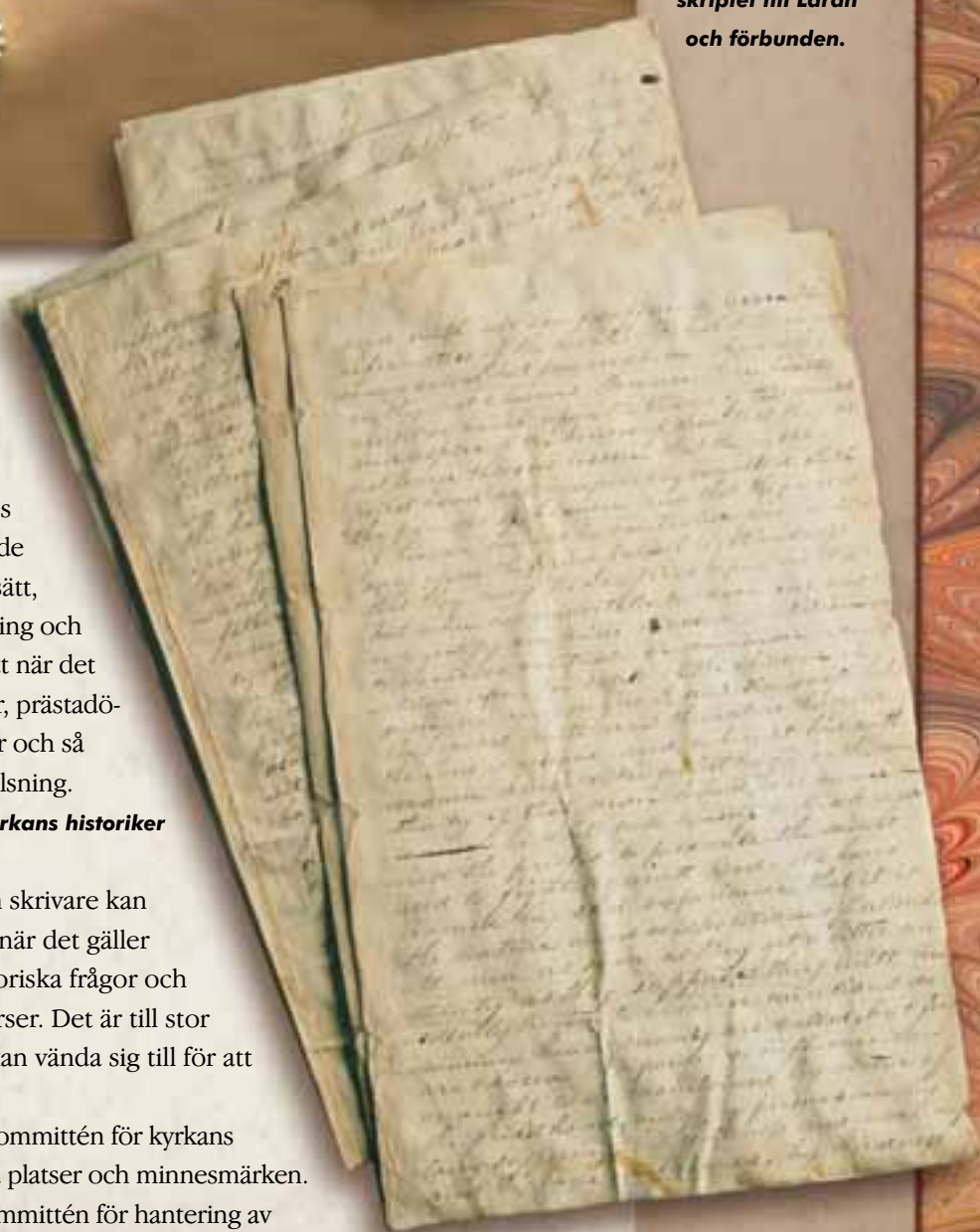
För det andra vill vi hjälpa kyrkans medlemmar att komma ihåg allt det stor-slagna Gud har gjort för sina barn.

För det tredje har vi genom skrifterna befallts att hjälpa till att bevara Guds rikes uppenbarade ordning. Detta inbegriper de uppenbarelser, dokument, tillvägagångssätt, processer och mönster som skapar ordning och kontinuitet, så att allt fungerar på rätt sätt när det gäller utövandet av prästadörets nycklar, prästadörets kворum, utförandet av förrättningar och så vidare — sådant som är viktigt för vår frälsning.

Vilken nytta har kyrkan för övrigt av kyrkans historiker och skrivare?

Äldste Jensen: Kyrkans historiker och skrivare kan utgöra en bemyndigad röst från kyrkan när det gäller historiska frågor. Det uppstår alltid historiska frågor och ibland förekommer historiska kontroverser. Det är till stor hjälp att ha någon som vem som helst kan vända sig till för att få pålitliga svar.

Kyrkans historiker är ordförande för kommittén för kyrkans historiska platser som handhar historiska platser och minnesmärken. Han verkar också som ordförande för kommittén för hantering av

LÄR DIG MER OM KYRKANS HISTORIA

Med Internet blir kyrkans historia mer tillgänglig än någonsin. Här följer några av resurserna på engelska på kyrkans historiska webbsida på www.lds.org/churchhistory:

- Joseph Smiths webbsida, som har information om profetens liv och mission. Det finns historiska fotografier och dokument.
- Mormon Pioneer Overland Travel (1847–1868), en sökbar databas med personer och kompanier som färdades västerut till Utah.
- Historiska webbsidor med bilder på och en kort historiebeteckning om kyrkans viktigaste historiska platser, och var de är belägna.
- Kyrkans konsthistoriska museum, där det finns bilder på konst och annat hantverk som dokumenterar kyrkans och dess medlemmars historia.

kyrkans uppteckningar. Denna kommitté har tillsyn över tillkomsten, hanteringen och kontrollen av alla kyrkans uppteckningar — både kyrkliga och bolagsmässiga — världen över.

Bland de viktigaste och mest heliga uppteckningarna är de som bekräftar utförandet av tempelförrättningar. De bevaras som en del av vad jag anser är boken "som är värdig att mottagas". (Se L&F 128:24.) Medlemmarna kan känna sig försäkrade om att alla uppteckningar, även de med deras tempelförrättningar, är i säkert förvar.

Hur använder sig kyrkan av teknologi för att främja historikerns arbete?

Äldste Jensen: Jag samarbetar med kyrkans avdelning för kyrko- och släkthistoria, som samlar och bevarar kyrkans väsentligaste historiska material. Vi håller på att utveckla en teknologiplan som hjälper oss att samla och bevara kyrkans historia och göra den tillgänglig för alla kyrkans medlemmar. Internet kommer förstås att ha en allt större betydelse i det vi gör.

De böcker, dokument, konstföremål, historiska platser och bilder som vi har samlat under årens lopp utgör så att säga kyrkans historias "kronjuveler". Vi känner att vi har en skyldighet att låta medlemmar överallt få ta del av dessa på godkända och lämpliga sätt. Genom att se en sida av tryckarens originalmanuskript av Mormons bok på Internet eller göra en virtuell rundvandring på övervåningen i familjen Smiths stuga, där Moroni visade sig för den unge Joseph Smith, kan medlemmar känna en anknytning till det förflutna på trosstärkande sätt.

Teknologin hjälper oss också att utbilda och hjälpa lokala ledare, kamrerer och andra som är ansvariga för att sammanställa årsberättelser för stavar, församlingar och missioner. Med hjälp av teknologin kan historisk information lätt sändas till och från kyrkans huvudkontor.

Hur kan kyrkans historia bli ett arv för oss alla, oavsett om vi är nya medlemmar eller har varit med i kyrkan i generationer?

Äldste Jensen: Någon sade en gång att ett folk inte är större än dess historia. Kyrkans historia börjar med den fängslande berättelsen om Joseph Smith och hans sökande

efter den sanna kyrkan. Tror vi på Josephs berättelse så blir vi en del av en stor grupp troende, vars liv förändras när de omfattar det återställda evangeliet. Denna upplevelse blir en mycket viktig del av vårt gemensamma arv som sista dagars heliga. Det förklarar också varför berättelsen om kyrkans begynnelse är så viktig för kyrkans existens och fortsatta tillväxt och livskraft.

Det finns andra storartade berättelser i vår historia som förtjänar att uppmärksammas och läras ut i kyrkan och i hemmet. Upplevelserna i Kirtland, svårigheterna i Missouri, de heligas triumfer i och utdrivande ur Nauvoo samt pionjärernas vandring västerut är berättelser som inspirerar sista dagars heliga i alla länder och på alla

språk. Men det finns lika rörande berättelser om kyrkans uppkomst och utveckling och om evangeliets inverkan på vanliga människors liv i alla nationer som berörts av det återställda evangeliet. De behöver också upptecknas och bevaras.

Förhållandet mellan kyrkan och släkthistoria är också värt att beakta. Ofta leder studierna av den ena till studier av den andra. Många av kyrkans mest enastående berättelser återfinns i personliga berättelser och släktberättelser, och dessa är en del av vårt enskilda arv och vårt släktarv.

Slutligen bör vi också komma ihåg att det krävs mer än att bara läsa en historiebok för att ta del av ett kyrkohistoriskt arv. Vi behöver besöka historiska platser och museér

I bergen söder om Salt Lake City finns Granite Mountain Records Vault, ett valv med mikrofilmkopior av en stor del av kyrkans släkt- och kyrkohistoria. Infällt: En arkitektonisk skildring av kyrkans nya historiska bibliotek som väntas vara klart sommaren 2009.

**Liksom i dag förde
fortida profeter
som Nephi uppteck-
ningar över sin histo-
ria. Längst ner: En
kopia av Mormons
boks plåtar.**

för att titta på historiska konstföremål, delta i släkträffar och skriva dagbok. Det viktiga är att alla personligen engagerar sig i det förflutna på något sätt.

Vad anser du har varit mest betydelsefullt för dig personligen i ditt arbete som kyrkans historiker och skrivare?

Äldste Jensen: Jag har insett att skrifterna innehåller helig historia. När profeterna skrev till oss vävde de in predikningar och lärdomar i sina historiska berättelser. Mormons bok inleds till exempel med berättelsen om Lehi och hans familj. Det är helig skrift men det är också en berättelse. Mormons bok representerar det bästa slaget av historiska uppteckningar vi har. Den är också det bästa

exemplet på sambandet mellan historia och lära. Jag har förstått och lärt mig uppskatta kraften i samverkan mellan skrift och historia.

Jag har fått ett vittnesbörd om att allt är närvarande för Gud — det förflutna, nutiden och framtiden. Detta är verkligen i harmoni med skriftens definition av sanning, som är ”kunskapen om tingen såsom de äro, såsom de voro och såsom de skola bliva”. (1&F 93:24) Vi lever i nutiden. Vi kan inte se framtiden, men det förflutna har vi möjlighet att se — om det har bevarats. Vårt förflutna kan ge oss ett perspektiv och en grund som vi egentligen inte kan få på något annat sätt. Oavsett om det är vår farfars eller Joseph Smiths berättelse, sista dagars heliga pionjärens berättelser

om deras prövningar under kyrkans första dagar eller sista dagars heliga militärs berättelser från andra världskriget — lärdomar från det förflutna hjälper oss hantera vår nutid och ger oss hopp inför vår framtid.

Jag har lärt mig uppskatta profeten Joseph Smith mer än någonsin tack vare hans kolossala insatser som denna tidsutdelnings första profet.

Av allt jag här lärt mig uppskatta tror jag det viktigaste är övertygelsen om att om vi är uppriktiga och vill lära känna Gud så kan vi lära känna honom och känna oss ansvariga inför honom. Vi har profeten Joseph Smiths exempel att tacka för det. Han exemplifierade det, han undervisade om det och gav oss löftet att också vi kan lära känna Kristus. Detta är ovärderligt för mig. ■

ETT AKTUELLT PROJEKT AV INTRESSE

Joseph Smiths verk

Äldste Jensen: Jag tror det viktigaste projektet vi arbetar på just nu är projektet Joseph Smith Papers (Joseph Smiths skrivna verk). Detta är ett stort projekt som sträcker sig över flera år, som innebär att vi samlar in

dokumenterna som profeten Joseph Smith skrev, fick skrivna eller tog emot, de predikningar han gav, korrespondensen han fick, de juridiska mål han var inblandad i och uppenbarelser han tog emot. Vi planerar att publicera dessa skrivelser i ett flertal band.

Joseph Smiths dagböcker

Profeten Joseph Smiths olika dagböcker är några av de viktigaste uppteckningarna som hjälper oss förstå honom och kyrkans utveckling under hans liv.

MARK ASHURST-McGEE OCH ALEX SMITH

Redaktörer för dagboksserien i kommande *Joseph Smith Papers*, ett verk i flera band som håller på att sammanställas vid kyrkans släkt- och kyrkohistoriska avdelning. Under några år framöver kommer avdelningen att publicera alla Joseph Smiths brev, dagböcker, berättelser, uppenbarelser och andra dokument.

Profeten Joseph Smith köpte sin första dagbok den 27 november 1832 — kanske som svar på uppenbarelserna han fick samma dag om vikten av att kyrkan för uppteckningar. (Se L&F 85:1–5.) Det var en liten bok på 104 sidor som han kallade "Uppteckningsbok".

De första orden han skrev uttrycker hans uppriktiga avsikt "att föra en detaljerad uppteckning över allt som [kom honom] till känna". Men Joseph Smith kände sig mer bekväm med det talade ordet och uttryckte sin frustration över hur begränsad han var i sitt skrivande.¹ Till följd härav var han periodvis effektiv med att skriva dagbok, men det kunde också gå flera månader eller år utan att han skrev något. Ändå började han flera gånger att skriva dagbok på nytt, eller ordnade så att andra fortsatte i hans ställe. Så småningom lyckades profeten med hjälp av sin trofasta och pålitliga skrivare, äldste Willard Richards, inrätta en metod för att regelbundet föra dagbok.

Serien med dagböcker som producerats av och åt profeten innehåller flera av de första existerande uppteckningarna av hans uppenbarelser, och har de enda detaljerade uppteckningarna av flera av hans predikningar. De är några

av de viktigaste uppteckningarna som hjälper oss förstå Joseph Smith och kyrkans utveckling under hans livstid.

Här följer en kort beskrivning av var och en av profetens sju dagböcker samt information om flera av skrivarna som hjälpte honom att föra dem.

Första Ohiodagboken: 1832–1834

Profeten Joseph Smith skrev trofast i sin första dagbok varje dag i nio dagar. Sedan var det ett uppehåll på nästan 10 månader. Han började skriva igen i oktober 1833 när han lämnade hemmet för en proselyterande mission i norra Canada. Dagboksanteckningarna under den här missionen är en rik källa till insikt om hans uppriktighet och om hans andliga och känslomässiga dimensioner. Den 12 oktober, till exempel, skrev Joseph Smith: "Jag känner stor frid i sinnet. Herren är med oss, men [jag] känner mig mycket orolig för min familj." Senare samma dag fick han en uppenbarelse där Sidney Rigdon och han försäkrades om deras familjers välbefinnande. (Se L&F 100:1.) När han hade återvänt till Kirtland i Ohio den 4 november 1833 dikterade Joseph en dagboksanteckning för Oliver Cowdery, kyrkans andra äldste: "Fann min familj i välmåga enligt löftet från Herren, för dessa välsignelser vill jag tacka hans heliga namn."

Inom kort tog han andra skrivare till hjälp. Förutom att använda Oliver Cowdery som skrivare kallade profeten äldsterna Sidney Rigdon och Frederick G Williams, hans rådgivare i första presidentskapet. I mars 1834, när Joseph var på en annan mission, bad han sin reskamrat äldste Parley P Pratt att hjälpa honom skriva dagbok.

Dagboksanteckningarna står inte alltid i kronologisk ordning. Vid flera tillfällen gick Joseph tillbaka för att anteckna en tidigare händelse. Han använde också dagboken till att föra ekonomiska uppteckningar och andra noteringar, vilket visar sig då och då i boken.

Mellan slutet på februari till och med april 1834 finns det flest dagboksanteckningar. Under den tiden rekryterade profeten hjälp och samlade pengar till expeditionen för att hjälpa medlemmarna som hade drivits ut ur sina hem i Jackson County i Missouri.

Ovan: Första sidan av Joseph Smiths första Ohiodagbok. Infällt: Omslagets framsida på den här dagboken, med profetens namnteckning. Karta: Profetens första och andra dagbok skrevs i Kirtland i Ohio. Hans tredje och fjärde skrevs i Far West i Missouri. Hans femte, sjätte och sjunde dagbok skrevs i Nauvoo i Illinois.

Profetens andra Ohiodagbok (ovan) innehåller en historisk uppteckning av Joseph Smiths första syn (som visas nedan) och beskriver förlämnandet av prästdömsnycklar av Mose, Elias och Elia i templet i Kirtland den 3 april 1836 (motsatt sida).

Andra Ohiodagboken: 1835–1836

Profetens andra dagbok var en medelstor liggare på 220 sidor, kallad "Sketchbok". Den innehåller Josephs aktiviteter i och omkring Kirtland mellan slutet av september 1835 och början av april 1836. Joseph och Oliver påbörjade uppteckningen men lämnade snabbt över den till Frederick G Williams. En kort tid därefter bad profeten Warren Parrish att verka som skrivare på heltid. Warren skrev det mesta av dagboken, men Joseph Smith dikterade en hel del för honom. De dikterade dagboksanteckningarna är generellt sett mycket längre än de anteckningar Joseph skrev själv. Och fastän de dikterade anteckningarna är mindre personliga lyser Joseph Smiths stil ändå igenom. Dagboksanteckningarna som fördes av Warren Parrish och andra skrivare täcker varje dag under perioden som dagboken spänner över.

Denna andra dagbok innehåller en uppteckning av Joseph Smiths första syn, då Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith i en trädunge i närheten av hans hem. Den innehåller också berättelsen om Moronis besök hos Joseph Smith 1823. Där finns en uppteckning om profetens första försök att översätta Abrahams bok. Av särskilt teologiskt intresse är synen han fick den 21 januari 1836 om himlens celestia rike och uppenbarelsen att "alla som hava dött utan kunskap om detta evangelium, vilka skulle hava mottagit det om de hade tillåtits att dröja kvar, skola bliva arvingar till Guds celestia rike". (L&F 137:7) Detta förebådade läran om de dödas återlösning genom ställföreträdande förrättningar.

Dagbokens huvudinriktning var dock förberedelsen för den särskilda högtidliga

samling som hölls tre dagar efter invigningen av templet i Kirtland. Under den högtidliga samlingen skulle kyrkans ämbetsmän bli "begåvade med kraft från höjden" (L&F 105:11) för att predika evangeliet i hela världen. Därför behövde prästadömsbärarna förberedas. I dagboken finns rapporter om flera rådsmöten och andra privata möten som hölls för att uppnå harmoni och lösa personliga meningsskiljaktigheter mellan bröderna.

Profeten tillbringade mycket tid med att omorganisera prästadömskvorum och prästadömsråd så att de skulle vara rätt organiserade för den högtidliga samlingen. Han insisterade på att bröderna skulle utbildas i äldsternas skola och i hebreiska skolan. I dagboken kan man läsa om Josephs entusiastiska och hängivna studier av hebreiska under den här tiden. Den beskriver profetens ansträngningar i detta och avslutas med en beskrivning av templets invigning, den högtidliga samlingen och söndagsmötet den 3 april 1836. Denna påskdagens morgon visade sig Kristus för profeten Joseph Smith och äldste Oliver Cowdery. Mose, Elias och Elia visade sig därefter och gav prästadömsnycklar till profeten Joseph

och Oliver Cowdery. Denna dagboksanteckning finns nu i Läran och förbunden 110.

Första Missouridagboken: Mars – september 1838

Joseph Smiths första Missouridagbok är skriven på 69 sidor i en stor liggare. I denna och resten av dagböckerna gav Joseph sina skrivare i uppgift att iaktta hans aktiviteter och skriva ner dem på egen hand. Trots att Joseph Smiths personliga engagemang minskade ger skrivarnas perspektiv olika fördelaktiga beskrivningar av profetens liv som vi inte skulle ha annars.

Denna dagbok inleds med en kort tillbakablick, så vitt man kan se dikterad av Joseph Smith, om hans ankomst till Far West i Caldwell County i Missouri, ett sista dagars heliga samhälle. Han hade just flytt från den farliga situationen med avfall och juridiska trakasserier i Kirtland som inträffade efter banken Kirtland Safety Societys ekonomiska krasch.

Men de följande dagboksanteckningarna är brev, uppenbarelsen och andra dokument som kopierats in i dagboken med ytterst få eller inga sammanbindande anteckningar. Dagboken fick titeln "Manuskriptboken", förmodligen för att ange att den var en förvaringsplats för olika "manuskript" eller skrivna texter.² De flesta av breven och de andra anteckningarna från april 1838 dokumenterar händelserna som ledde till att kyrkans ledare Oliver Cowdery och David Whitmer uteslöts.

Förutom en uppenbarelse skrevs dagboken av kyrkans generalkamrer och -skrivare, George Robinson. När broder Robinsons dokumentariska uppteckning var avslutad började han föra dagbok dag för dag. Vid det här laget

hade broder Robinson utsetts till första presidentskapets skrivare, och dagboken inriktas inte bara på profeten utan också på hans rådgivare — Sidney Rigdon och Hyrum Smith.

Mellan april och juni 1838 förde broder Robinson regelbundet dagbok och nedtecknade första presidentskapets planer för det sista dagars heliga samhället Adam-ondi-Ahman i det intilliggande Daviess County. Broder Robinson upptecknade också några av profetens uppenbarelsen, bland annat uppenbarelsen om tionde. (Se L&F 119.)

Dagboksanteckningarna är konsekventa och detaljerade mellan slutet av juli och början av september. Dessa anteckningar dokumenterar början på den våldsamma förföljelsen av de heliga i nordvästra Missouri. Den 2 september 1828 skrev George Robinson följande om stämningen i området: "Det här ser lite för mycket ut som ett styre av pöblar. Det förebådar en del onda avsikter. Hela norra Missouri är i uppror och förvirring." I slutet av dagboken började medlemmarna i Far West och andra delar av Caldwell County att dra norrut för att skydda medlemmarna i Daviess County från medborgargardet.

Andra Missouridagboken: September–oktober 1838

Skrivaren James Mulholland var en av många inneboende i profetens hem under årens lopp. Han förde profetens andra Missouridagbok på tre sidor i ett handgjort häfte. Dagboksanteckningarna täcker bara en månad — början av september till början av oktober. Dagboken bär titeln "Memoranda etc" och innehåller korta noteringar om Joseph Smiths förehavanden, ofta angivna med exakta tidsangivelser. Dagboken fördes under en tid av ökande konflikter i Missouri och kan ha beordrats av profeten så att han hade en uppteckning som kunde användas i en domstol för att dokumentera var han hade varit varje dag.

James Mulholland kände inte till profetens avsikter eller aktiviteter till skillnad från George Robinson, första presidentskapets skrivare. Den sista dagboksanteckningen, från den 5 oktober 1838, avslutas med: "Såg honom inte på hela eftermiddagen. Förstod att han hade gått hemifrån." Faktum är att Joseph Smith hade begett sig till De Witt i Missouri för att hjälpa de heliga som hade angripits av medborgargardet.

Nedan: Profetens första Illinoisdagbok var en handgjord "Protokollsbok" på 15 sidor, här tillsammans med en kopia av en handgjord fjäderpenna.

Första Illinoisdagboken: 1839

Efter en svår fångenskap under vintern i Libertyfängelset godkändes en annan plats för rättegången för profeten Joseph och hans medfångar, som också var medlemmar. Vakterna lät fångarna fly när de var på väg till den nya platsen, troligen för att bespara staten från publiciteten en rättegång skulle föra med sig. De korsade Mississippifloden och gick in i Illinois den 22 april 1839 där de förerade sig med de heliga från Missouri som hade blivit vänligt mottagna av invånarna i Quincy i Illinois. Samma dag anställde profeten James Mulholland för att åter föra dagbok åt honom. Mellan april och oktober 1839 nedtecknade broder Mulholland profetens aktiviteter på 15 sidor i ett handgjort häfte med titeln "Protokollsbok".

Dagboken beskriver profetens ansträngningar att återigen samla de heliga för att bygga upp Guds rike. Han köpte land uppmot floden vid Commerce i Illinois och uppmanade de heliga att flytta dit. Området var belamrat av malariabärande myggor, men de heliga började dränera träskmarken och förvandla Commerce till en vacker stad som de senare gav namnet Nauvoo.

I slutet av oktober 1839 lämnade Joseph Smith Illinois och begav sig till Washington D C för att ansöka om hjälp och gottgörelse hos den federala regeringen för oförrätterna de heliga lidit i Missouri. Två veckor innan Joseph gav sig iväg upphörde James Mulholland med att föra dagboken. Han kan ha slutat för att han, liksom många andra, hade blivit sjuk, förmodligen i malaria. Han dog medan profeten var borta.

Andra Illinoisdagboken: 1841–1842

I december 1841, några månader efter det att äldste Willard Richards hade

återvänt från missionsarbete i England, påbörjade han den längsta och mest metodiska dagboken över profetens liv. Denna och följande Illinoisdagbok innehåller anteckningar från i stort sett varje dag mellan mitten av december 1841 till profetens död i juni 1844. Äldste Richards påbörjade den här dagboken på en stor liggare med titeln "Boken om Herrens lag". Den här uppteckningen ser ut att ha förts för att följa uppmaningen att "skriva kyrkans historia och att föra ett allmänt kyrkoprotokoll, vari allt, som sker i Sion skall upptecknas, liksom ock alla som överlämna sina ägodelar". (L&F 85:1) De 89 sidorna med dagboksanteckningar föregås av flera uppenbarelser som infogats i en uppteckning över ett flertal donationer till kyrkan.

Denna dagbok beskriver många viktiga händelser i profetens liv, till exempel bildandet av Hjälpföreningen och byggnationen av templet i Nauvoo. Dagboksanteckningarna tar upp Josefs aktiviteter som kyrkans president, stadens borgmästare, affärsinnehavare, chefsdomare, tidningsredaktör, överbefälhavare i Nauvoolegionen och andra positioner. Dagboken innehåller också uppenbarelser, en uppteckning om domstolsrättegångar och korrespondens med Josefs hustru Emma och andra.

I juni 1842 när Willard Richards reste till Massachusetts för att flytta sin familj till Nauvoo, lämnade han över den här dagboken till William Clayton. Med tillfällig hjälp av Eliza R Snow och en oidentifierad skrivare förde broder Clayton återstoden av dagboken och donationsuppteckningen. Händelserna den 20 december 1842 var den sista dagboksanteckningen.

Tredje Illinoisdagboken: 1842–1844

Fastän hälften av sidorna var tomma i den tidigare dagboken påbörjades en ny dagbok

Överst: Den tredje Illinoisdagboken består av fyra band som äldste Willard Richards agerade skrivare för. Bordet och dokumentlådan som visas här antas ha kommit från familjen Smiths hem i Nauvoo. Infällt: I den här dagboksanteckningen från den 6 april 1843 omnämns första dagen av kyrkans konferens i Nauvoo.

med titeln "President Joseph Smiths dagbok" den 21 december 1842, återigen med Willard Richards som skrivare. Hans uppteckningar upptog så småningom fyra band med totalt 1 045 sidor. Den innehåller så gott som dagliga anteckningar till den 22 juni 1844 — bara fem dagar innan profeten och hans bror Hyrum mördades.

Dagboksanteckningarna är märkta av skrivaren äldste Richards stilsätt, men fångar profetens personlighet och karaktär på sätt som Joseph förmodligen inte skulle ha tagit med om sig själv. Anteckningarna innehåller allt från lättsamma anekdoter till detaljerade beskrivningar av rättsfall över vilka Joseph Smith presiderade i Nauvoos domstol. Detta breda spektrum av information hjälper oss att bättre förstå profeten Joseph Smith. Några anteckningar ger till och med insikt om vad han förväntade sig av anteckningarna i sin dagbok. Den 4 mars 1843, till exempel, sade profeten till äldste Richards: "Det finns en sak du har misslyckats med som historiker — att ange eller lägga

märke till omkringliggande saker, omgivningen, vädret, etc." Josephs genomgångar av denna dagbok, om än sällsynta, visar hur viktigt han tyckte det var att ge en historisk ram till händelserna i hans liv och till kyrkans tidiga dagar.

Fastän profeten var mer eller mindre flitig med att föra dagbok över sitt personliga liv och livet i kyrkan lyckades han så småningom, med hjälp av andra, att föra regelbundna uppteckningar över sina göranden. Hans dagböcker utgör inte bara en grund för kyrkans tidiga historia utan är också ett exempel för oss på hur viktig en uppteckning över vårt eget liv kan vara för våra efterkommande. ■

Stavning och interpunktion har moderniserats i alla dagbokscitat. Dagböckerna finns i kyrkans historiska bibliotek i Salt Lake City i Utah.

SLUTNOTER

1. Se till exempel brevet från Joseph Smith i Greenville i Indiana till Emma Smith i Kirtland i Ohio den 6 juni 1832, Chicago Historical Society, Chicago, Illinois; brevet från Joseph Smith i Kirtland i Ohio till William W Phelps i Independence i Missouri den 27 november 1832, i Joseph Smith Letterbook 1, s 1–4, kyrkans historiska bibliotek i Salt Lake City, Utah.
2. Se *An American Dictionary of the English Language* (1845), utg av Noah Webster, "scriptory", s 731.

En profet

JADE SWARTZBERG

För pappa kom det som en underbar nyhet — det finns profeter på jorden i dag.

Jag har alltid vetat att Jesus Kristus, den utlovade Messias, kom till jorden för 2 000 år sedan och att vi har en levande Guds profet på jorden i dag. Men min pappa Roy Swartzberg, som uppfostrades som jude, har inte alltid vetat det.

När min pappa växte upp i ett ortodoxt judiskt hem i Sydafrika kände han till Gamla testamentets profeter, till exempel Mose och Elia, och han kände till underverken de utförde. När han fick höra hur Mose delade på Röda havet eller när Elia kallade ner eld från himlen så förundrades han över det som dessa män kunde göra för folket och undrade varför det inte fanns några profeter på jorden i dag.

Det var en kort tid efter min pappas bar mitzvah som han först hörde talas om profeten Joseph Smith. Vid det tillfället bodde han hos sina judiska farföräldrar.

Hans mamma hade dött och hans pappa hade gift om sig och blivit medlem i kyrkan.

En eftermiddag satte sig pappas äldre bror Mark ner tillsammans med honom och talade om att han hade blivit medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Sedan berättade han om Joseph Smith, den första synen och om evangeliets återställelse och att det fanns profeter på jorden. Pappa säger att något kändes så rätt när han hörde sin bror bära vittnesbörd, och han trodde redan på vår himmelske Fader och på profeter. För honom var detta underbara nyheter! Det fanns profeter på jorden och människor som återigen talade med Gud. Han insåg att han önskade att det var sant.

När Mark hade burit sitt vittnesbörd för pappa uppmanade han honom att be om det. Men som judisk pojke hade han bara bett på hebreiska, stående med ansiktet i

på jorden

riktning mot Jerusalem, den heliga staden. Mark förklarade hur sista dagars heliga ber: på knä, med armarna i kors för att visa vördnad. Det här var nytt för honom. Han knäböjde och uppsände sin första personliga bön till sin himmelske Fader.

Fastän nyheten om profeterna kändes rätt för pappa och han fick en god känsla inom sig efter bönen, så bestämde han sig inte för att lyssna på missionärerna med en gång.

Snart sändes han och hans bror iväg för att bo hos sina styv-morföräldrar som var medlemmar i kyrkan. På söndagarna var familjen med på sabbatsmötena, men pappa fortsatte gå till synagogan varje fredagskväll och lördagsmorgon för att fira den judiska sabbaten.

Men han började följa med sin bror på veckoträffarna och när seminarieprogrammet startades i Sydafrika var han med på det också. Där fick han lära sig om Mormons bok. Det första skriftstället han lärde sig utantill som inte var på hebreiska var Första Nephi 3:7: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en

utväg för dem att utföra det som han befaller dem."

Missionärerna besökte honom trofast en gång i veckan och efter ett tag började han gå på sakramentsmötet, men fortsatte också att gå på synagogans möten. När han slutligen fick ett vittnesbörd om att Jesus Kristus var Messias bestämde han sig för att lyssna på missionärerna. Pappa döptes på juldagen 1973 — första gången han firade Frälsarens födelse.

Berättelsen om pappas resa mot sanningen har gett mig ett vidare perspektiv, och hans vittnesbörd om profeter har blivit en del av mitt eget. I dag bär jag en liten davidsstjärna på en halskedja som ett tecken som sammanlänkar mig med mitt judiska arv som jag är stolt över, men den representerar också tro. Tack vare att pappa hade tro på profeterna som tonåring har jag välsignat med liknande tro.

Jag vet att president Gordon B Hinckley är en profet i dag liksom Mose var, och jag är så tacksam för detta faktum! Himlarna är verkligen öppna och genom uppenbarelse kan vi kommunicera med vår himmelske Fader i dag liksom i forna tider. ■

Frågor och svar

"Hur kan jag stärka mitt vittnesbörd så att jag alltid är trofast mot evangeliet?"

L I A H O N A

Ditt vittnesbörd stärks när den helige Anden vittnar för dig om andliga sanningar. Här är några sätt att inbjuda Anden i ditt liv:

För det första, studera skrifterna på ett effektivt sätt varje dag. I stället för att tvinga ögonen att vara öppna i femton minuter för att snabbt läsa skrifterna varje kväll bör du "mätta" dig med Kristi ord. När du studerar och begrundar ökar din förståelse och du känner den Helige Anden, vilket stärker ditt vittnesbörd.

Se till att du är värdig att ha Anden med dig. När du är värdig kan Anden mana dig att göra sådant som gläder vår himmelske Fader. Du kan också känna Anden trösta dig och försäkra dig om att evangeliet är sant och att vår himmelske Fader och Jesus Kristus älskar dig. Att värdigt ta del av sakramentet varje vecka hjälper dig att ha Anden med dig.

Ha inte överseende med dina synder, inte ens de mindre. Till exempel: Ljug inte. Försök att inte vara kritisk mot andra. Tala om för din bror eller syster att du är

Gå uppriktigt in för att studera och begrunda skrifterna.

Se till att du är värdig att alltid ha den Helige Anden med dig.

Se till att du ödmjukt omvänder dig också från mindre synder.

Fundera över vad ditt vittnesbörd är baserat på.

Bär ditt vittnesbörd ofta.

ledsen för att du skrek åt dem. Synden drar dig bort från Herrens Ande. Ha för vana att tänka på hur du tänker och vad du gör, och omvänd dig uppriktigt när det behövs.

Ta dig tid att utvärdera ditt vittnesbörd.

Har du ett starkt personligt vittnesbörd om Frälsaren, Joseph Smith och Mormons bok? Eller går du till kyrkan för att dina vänner är där? Tänk på att kyrkans mission är att föra människor till Kristus. Bygg ditt vittnesbörd på Kristi klippa, "en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas". (Helaman 5:12)

Bekräfta slutligen för dig själv det du vet genom att berätta om din tro för någon annan. Bär ditt vittnesbörd efter Andens maning, antingen det är på ett vittnesbörds-möte, för dina vänner eller familjemedlemmar, eller människor du möter. När du gör det stärks ditt vittnesbörd och du vill verkligen förbli stark i evangeliet. Också de starkaste vittnesbörd försvagas om de inte används.

LÄSARNA

Men tänk på att ett vittnesbörd inte räcker för att hindra dig från att gå vilse. Det var först när lamaniterna fick ett vittnesbörd och blev *omvända* till Herren som de "aldrig avföllö". (Alma 23:6) Skrifterna påminner oss om att alltid be och noga se till att vi inte faller för frestelser. (Se L&F 20:32–34.) Misströsta inte om processen att utveckla ditt vittnesbörd och stärka din omvändelse är långsam. När du litar till den Helige Andens kraft så kommer övertygelsen.

Jag fick mitt vittnesbörd genom skriftstudier och ihärdig bön. Men det räcker inte. Jag fortsätter att studera och be och

fasta. Det ger mig en ny förståelse för evangeliet och håller mig kvar på den raka och smala stigen. Jag tror att tron blir starkare med ny förståelse. Ju mer du kommer till insikt om evangeliet, desto mer lyder du Guds bud och förblir trofast mot evangeliet.

Beatrice C, 21 år, Zimbabwe

Jag tror inte det finns något bättre sätt att stärka ditt vittnesbörd än att först inse att du behöver evangeliet i ditt liv. Andra människors

exempel, som vittnar om att kyrkan är sann, är också till stor hjälp. Du kan också prata med dina vänner i din gren eller församling om evangeliet och vad det betyder för dem. Om du åtminstone gör dessa saker, och uppriktigt ber din himmelske Fader i dina dagliga böner att stärka din tro, kommer han att svara dig. Han ger

dig den tillit och glädje man får när man tar emot evangeliet som en evig källa av visdom och lycka.

Maxim K, 22 år, Ukraina

Att genomföra projekten i programmen *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* är ett sätt att stärka sitt vittnesbörd. Var alltid med på kyrkans möten och veckoträffarna, och bär alltid ditt vittnesbörd. Lyssna på dina föräldrar och på kyrkans ledare. Då känner du Anden och vet att du är på rätt spår.

Earlson N, 20 år, Luzon, Filippinerna

Medan du håller på att få ett vittnesbörd och när du väl har ett kan du föra en skriftdagbok. Skriv ner dina andliga upplevelser. Skriv ner det du lär dig eller intryck du får av

talen i kyrkan. Skriv ner allt som betyder något särskilt för dig andligt sett, även om det inte känns så viktigt just när det händer. När du tvivlar eller känner dig andligt svag kan alla de upplevelser du skrivit ner hjälpa dig upp till den nivå du vill vara på och hjälpa dig att få vägledning av Anden.

Meagen J, 17 år, Virginia, USA

Jag kan stärka mitt vittnesbörd och stå emot fienden genom att be, dagligen läsa skrifterna, hålla Guds bud och alltid vara tacksam mot honom. När jag håller buden kän-

**ner jag att jag kan stå emot fienden, och jag minns alla de fina upplevelser jag har haft med detta evangelium. Således stärks mitt vittnesbörd och blir orubbligt gentemot det onda, och det blir omöjligt för mig att lämna detta Kristi sanna evangelium. Vi bör alltid komma ihåg att ge när-
ing åt vår tro som åt en liten planta, som med vår vård växer och blir stark.**

Bárbara M, 16 år, São Paulo, Brasilien

”Allt som inte för oss närmare Gud för oss bort ifrån honom. Det finns ingen plats i mitten, ingen dimmig gråzon, där vi kan synda lite grann utan att lida andligt förfall. Det är därför som vi måste omvända oss och dagligen komma till Kristus på botfärdiga knän, så att vi kan förhindra att vårt vittnesbörds eld släcks av synden.”

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum, *”Vittnesbördets andliga eld”, Nordstjärnan, jan 1993, s 35.*

Ditt vittnesbörd blir gradvis starkare med upplevelserna du får. Ett vittnesbörd fås sällan över en natt. Ditt vittnesbörd stärks när du är villig att tjäna i kyrkan, hålla buden, be, fasta, studera skrifterna, komma på kyrkans möten och lyssna när andra bär sitt vittnesbörd. Om du gör det blir du välsignad med inspiration som stärker ditt eget vittnesbörd. Och tveka inte att bära det för andra.

Äldste Alberto Aquino, 21 år,
Guatemalamissionen Guatemala City Syd

Jag har tvivlat ibland, men tack vare bönen och den Helige Andens kraft har mitt vittnesbörd stärkts om att vi alla verkligen är Guds barn. Satan arbetar hårt

för att få dig att tvivla på ditt vittnesbörd. Be av hela ditt hjärta om att kunna övervinna sådana tankar och om hjälp att minnas när han har hjälpt dig tidigare. Han är alltid där för att lyssna och hjälpa.

Saryn S, 17 år, Utah, USA

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

NÄSTA FRÅGA

”Varje gång jag ber säger jag samma sak. Vad kan jag göra för att bönerna ska bli mindre enformiga och mer meningsfulla?”

SKICKA DITT SVAR tillsammans med namn, födelsedatum, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto (med skriftligt tillstånd från dina föräldrar att trycka fotot och ditt svar) till:

Liahona, Questions and Answers 1/08

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 januari 2008. ■

Min dyrbaraste julklapp

Consuelo Conesa Leone

När jag tänkte på alla de julklappar och kort som vi skulle ge bort och få under den kommande julen uppstod plötsligt en fråga i sinnet. Av alla julklappar jag hade fått under gångna jular, hade någon av dem påverkat mitt liv nämnvärt? Då kom jag att tänka på december 1963.

Jag var hemma ensam eftersom mina föräldrar var ute. Jag var en ung lärare då. Lektionerna var avslutade, jag hade semester och julen stod för dörren. Jag letade efter något att läsa men hade redan läst allt i vårt bibliotek hemma. Jag bestämde mig för att hälsa på en granne som hade en fin boksamling och ofta hade lånat ut böcker till mig. Den här gången gav hon mig en bok som två unga män, två utlänningar, hade gett henne.

"Jag skulle vilja veta vad du tycker om den", sade hon. "Innehållet verkar vara intressant."

Sedan sade hon att de unga männen var missionärer. Missionärer? Mitt intresse för boken var som bortblåst. På den tiden var jag inte intresserad av något som hade med religion att göra, men jag tog boken i alla fall.

När jag hade sagt hej då, sade min granne: "Inuti boken finns en liten lapp som de har skrivit där det står att det är bra att be en bön till Gud innan man läser boken."

Eftersom jag inte hade något annat för mig den där regniga lördagen bestämde jag mig för att läsa den "intressanta" boken. Jag slog upp den och såg lappen som missionärerna hade skrivit. Jag lade boken på sängen, knäböjde, och bad för första gången en bön till Gud med egna ord.

Så fort jag började läsa fångades jag av berättelsen. Hur kunde den unge Nephi utöva en sådan orubblig tro? Jag undrade om jag själv någonsin skulle kunna göra något sådant. När jag läste Mosiahs bok blev jag stärkt av kung Benjamins ord. Jag anade inte då att jag läste en bok som skulle bli min favoritbok i mer än 40 år.

Under dessa år har bokens sidor gett mig mycket stöd, tröst och styrka, och jag har fått många viktiga insikter som jag

har delgett i tal och lektioner i den lilla grenen i Tucumán i Argentina där jag döptes och konfirmerades. Två år efter dopet, när jag verkade som heltidsmissionär, skrev också jag små papperslappar där jag inbjöd undersökarna att be innan de läste den Mormons bok som min kamrat och jag gav dem.

Många år har gått sedan dess. Men hur kunde jag glömma den dyrbaraste julklappen jag någonsin fått och grannen som gav den till mig? Jag minns knappt hur hon såg ut, och har svårt att komma ihåg hennes namn — Marina. Tack, min granne. Jag är dig evigt tacksam. ■

Jag anade inte att jag läste en bok som skulle bli min favoritbok i mer än 40 år.

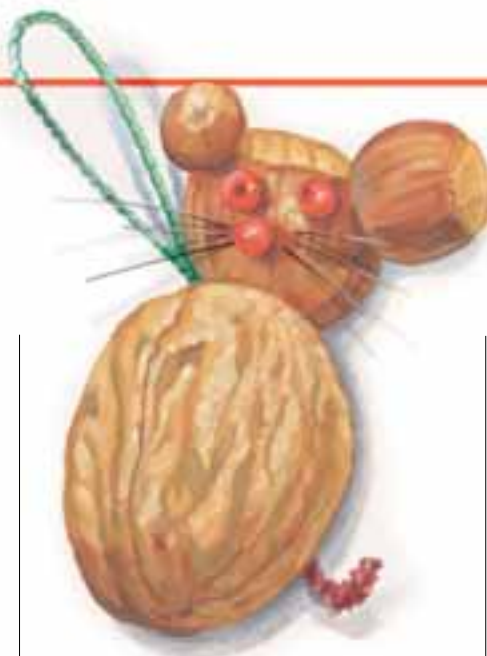
Mammas julmus

Betty LeBaron Mostert

När jag var barn under 1950- och 1960-talet hade vi inga särskilda jultraditioner — utom julklappsstrumporna. Eftersom vi barn tyckte så mycket om julklappsstrumporna fortsatte vi med traditionen efter det att vi hade gift oss och fått egna barn. Men att köpa överraskningar och ordna med dussintals strumpor blev snart för mycket för mina åldrande föräldrar, särskilt för mamma som led av svår ledgångsreumatism, vilket begränsade hennes rörelseförmåga och energi.

Till slut erbjöd jag mig att ta över projektet. När det var dags för vår årliga hemafton för slakten, då vi uppförde ett julspele och öppnade våra julklappsstrumpor, var jag utmatad av alla krav som ställdes på mig som mamma till flera små barn och av att ta hand om alla dagliga göromål. När jag såg alla hålla ut sina skatter ur julklappsstrumporna som jag noggrant hade gjort i ordning, tyckte jag lite synd om mig själv.

Som väntat var min strumpa tom, förutom den obligatoriska polka-griskäppen och apelsinen som jag hade lagt i tidigare. Men när jag skakade ut dem upptäckte jag en liten tilltufsad mus gjord av en valnöt och hasselnötter. Ena örat var mycket

större än det andra och morrhåren var krokiga. Svansen var för kort och öglan som man skulle hänga den på julgranen med satt snett. Jag kände mig förvirrad. Hade någons förskoleprojekt hamnat i min strumpa?

Jag tittade upp och såg att min mamma betraktade mig i sin rullstol från andra sidan rummet. Med ett knotigt, böjt finger gjorde hon tecken åt mig att komma.

”Jag ville göra något till julklappsstrumporna”, sade hon. ”De gjorde de här små mössen i Hjälpföreningen och de var så söta.”

Hon var nära till tårarna och hennes milda röst darrade när hon fortsatte.

”Jag fick inte fingrarna att fungera, så jag gjorde bara en. Den blev inte så bra, men jag visste att du inte skulle ha något emot det.”

Jag tittade åter på den lilla musen i min hand. Hon hade rätt. Jag hade inget emot det. Faktum är att hennes lilla tilltufsade mus blev den dyrbaraste skatten den julen.

I mer än tjugo år har jag varsamt tagit bort silkespappret från den missformade musen som tillverkats av

missformade fingrar och försiktigt hängt den på en gren. Min änglalika mamma befriades från sin handikappade kropp för flera år sedan, men hennes julmus påminner mig om två djupa sanningar.

Det första är att min mamma hedrade mig genom att tro att jag kunde se bortom musens krokiga öron och känna kärleken och uppoffringen i hennes gärning. Det andra är att om jag, som är en ofullkomlig dödlig person, kan se skönheten i en enkel liten mus, i hur stor grad kan då inte vår Fader i himlen se bortom våra ofullkomliga ansträngningar och förstå våra rena avsikter.

Jag vet att när vi gör vårt bästa för att ge till andra och till honom så är vår gåva inte bara bra nog — den är ovärderlig. ■

En jul att minnas

Jerry O Thompson

Min hustru och jag hade varit gifta i mindre än två år. Vi tog hand om vårt nyfödda barn, och liksom andra kämpande studentfamiljer försökte vi få pengarna att räcka till.

Det var fortfarande flera år kvar till examensdagen och vi försökte göra vårt bästa med julen. Jag hade flera deltidsjobb och min hustru Lisa arbetade som sekreterare. Vi hade inte

mycket av det lilla extra, men vi var lyckliga.

Några månader före jul höll jag fortfarande på att lära känna familjerna som jag hade fått i uppgift att besöka som hemlärare. En familj var särskilt utsatt på grund av motgångarna de nyligen hade upplevt. Två av barnen hade dött i en olycka som pappan höll på att återhämta sig från och mamman led av en förlamande sjukdom som gjorde henne fysiskt handikappad. Men trots dessa motgångar hade familjen en god anda med sig, och de var ett föredöme genom det sätt de följde buden på.

När jag var på hemlärarbesök hos

dem i december såg jag att de inte hade någon julgran. Jag kände mig bedrövad med tanke på barnen. Eftersom min hustru och jag kände till deras fysiska, andliga och ekonomiska svårigheter bestämde vi oss för att göra något för dem.

Vi hade sparat tillräckligt med pengar för att köpa en julgran, så vi bestämde oss för att ge oss ut på julaftonen och köpa den största granen vi hade råd med, slå in den och lämna den anonymt vid familjens hus. Lyckligtvis var ingen hemma när vi lämnade trädet. När vi sedan körde hem förställde vi oss hur glada de

skulle bli när de kom hem och såg en gran stå och vänta på dem. Denna lilla uppoffring gav en anda och en frid åt vår jul som jag inte hade känt tidigare.

När vi kom hem till vår lägenhet väntade vår egen överraskning på oss vid dörren: En vackert dekorerad julgran! Min hustru grät när hon såg den anonyma kärleksgåvan som vi fått under en ekonomiskt kärv tid.

Senare fick vi veta att vi hade fått denna gåva från samma familj som vi hade gett vårt träd till. Också under sin mörkaste stund hade denna familj försökt välsigna andra. Vårt hjärta fylldes med julens sanna anda det året. Det var en jul som vi aldrig ska glömma. ■

När vi kom hem väntade oss en egen överraskning.

Älskade min himmelske Fader verkligen mig?

Carol C Watts

Vanligtvis älskade jag musiken, aktiviteterna och spänningen under julen, men den här gången var det annorlunda eftersom min familj hade flyttat till en ny stad. Jag visste att vi behövde vara där just då, men jag kände mig illa till mods och bortkommen.

Jag berättade hur jag kände för min make Rob. Vi hade flyttat flera gånger sedan vi gifte oss och han visste att jag ofta kände mig osäker. Rob frågade mig: "Inser du hur mycket din himmelske Fader älskar dig?"

"Javisst", svarade jag.

"Men", protesterade Rob, "känner du *i ditt hjärta* att han älskar dig?"

Tårarna kom när jag insåg att jag inte gjorde det. Så länge jag kunde minnas hade jag känt att jag var mindre värd än alla andra. Rob uppmanade mig att be till min himmelske Fader om att han skulle låta mig få känna hans kärlek till mig. Jag gjorde det samma kväll.

Några dagar senare var jag ute och handlade mat. Förutom de vanliga varorna hade jag tänkt köpa lite köttfärs och en stek.

Men jag upptäckte att vi inte hade råd med köttet. Det skulle dröja ytterligare en vecka innan vi fick några pengar. Vi behövde också köpa bensin till bilen så att vi kunde åka och vara med på en familjefest utanför staden.

När jag höll på att laga middag ringde det på dörren. När jag öppnade var allt jag såg utanför dörren en stor papperskasse med mat.

Vi var inte barskrapade, men jag bad om vår situation och sade till min himmelske Fader att det skulle vara bra om vi på något sätt fick möjlighet att köpa det vi behövde.

Följande kväll när jag höll på att laga middag ringde det på dörren. När jag öpp-

nade var allt jag såg utanför dörren en stor papperskasse med mat. Jag böjde mig ner för att lyfta upp den och såg en 20-dollarsedel som satt faststämplad på den hopvikta delen av kassen. Det stod "God jul", skrivet med krita, över hela papperskassen.

Inuti kassen fanns det flera paket frusen köttfärs och ett par paket med biffar. Jag var helt mållös. Jag hade inte talat om för någon att vi inte hade pengar så att det räckte till nästa lönecheck, inte ens min make. Hur kunde någon vara så lyhörd för Anden att han eller hon gav oss både köttet vi behövde och dessutom

nästan det exakta beloppet som behövdes för att fylla bilen med bensin? Under faste- och vittnesbörds-mötet uttryckte jag min tacksamhet för gåvorna och hoppades att den ansvariga personen var där.

Denna upplevelse var en vändpunkt för mig. Min himmelske Fader hade besvarat min bön. Han älskade mig verkligen. Han kände till mina behov och han lät mig veta det genom att visa mig. Sedan dess har jag försökt förbättra min förmåga att höra Andens viskningar. Numera ber jag ofta att jag kan vara ett verktyg för att besvara någon annans bön. ■

Den nya rekryten

Henny Rasmussen

Jag tog upp min makes memoarer och läste på nytt hans berättelse om hur han fann kyrkan för över femtio år sedan:

"Som tjugoför år 1951 gick jag en sergeantutbildning på Kronborgs slott [i Danmark]. På juldagens kväll hade jag vakttjänst på området runt om slottet. Vid ett tillfälle stannade jag och tittade upp på stjärnorna och kände att det fanns mer mellan himmel och jord än jag dittills hade trott. Med andra ord började jag tro att det fanns en Gud, och det hade jag egentligen inte trott tidigare. Mina föräldrar var absolut inte

religiösa och vi gick bara till kyrkan när det var dop, konfirmationer, bröllop och begravningar.

Flera månader senare när jag hade blivit sergeant fick jag en egen trupp: 44 nya rekryter — eller rättare sagt 43 plus 1. En av dem skilde sig från de andra och när jag frågade honom vad det var som gjorde honom så annorlunda jämfört med de andra, så sade han att han skulle tala om det för mig på kvällen på min förläggning.

Där berättade han för mig om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga fem kvällar i rad. Den sjätte dagen, som var en söndag, gick jag till kyrkan. Och därmed började mitt nya liv.

Jag blev helt engagerad i kyrkan. Efterhand blev jag bekant med kyrkans medlemmar. Jag upptäckte att min rekryt inte skilde sig så mycket från medlemmarna i allmänhet.

Jag blev övertygad om att kyrkan var sann, att det var Herrens kyrka — och jag döptes. En helt underbar dag."

Jag är tacksam för att min make Orla, som dog 1998, tog med dessa ord i sin personliga historia. Julen för länge sedan då min make först kände att Gud verkligen fanns, och hans samtal med den nya rekryten, är orsaken till att vi träffade varandra, beseglades i templet och fick fem barn — som nu har fört in barnbarn och barnbarnsbarn i vår släkt. Vi har haft ett rikt liv i kyrkan och fått många välsignelser. Jag är tacksam för den där julkvällen och för den nya rekryten i Danmark för så länge sedan. ■

Ett bra undervisningsredskap

Som president för Unga kvinnor har jag god hjälp av artiklarna i *Liabona*, särskilt affischerna eftersom de hjälper oss att få ungdomarna att tänka på evangeliets principer och att tillämpa dem. Jag använder talen och berättelserna i *Liabona* eftersom de är sanna berättelser om människor som kanske tillhör en annan

kultur eller ras —

men vi har ändå våra vittnesbörd och det sanna evangeliet gemensamt.

Jessica Moreira de Macías, Ecuador

Ha *Liabona* till hands

En lördag när jag var biskop var jag på väg till stranden tillsammans med min familj när Anden manade mig att stanna. Familjen frågade vad som hade hänt och jag svarade att jag inte kunde följa med dem eftersom jag behövde besöka ett visst par. Jag förstod inte varför, men jag återvände hem och bad och kände att jag skulle ta med mig en *Liabona*. Jag visste inte vilket budskap jag skulle ge dem, men när jag kom fram kände jag att jag skulle prata om evigt äktenskap.

Senare talade maken om för mig att Gud hade sänt mig dit eftersom de hade haft ett gräl som avbröts när jag

kom. Vad det paret behövde just då var budskapet jag hade med mig.

Det är mycket viktigt att vi har *Liabona* hemma eftersom vi inte vet när vi behöver den för att lösa våra problem. Jag är tacksam att jag alltid har *Liabona* hemma. Jag känner Anden starkare när jag läser tidningen och försöker tillämpa dess lärdomar.

Marcial F Lima, Brasilien

Jag är inte ensam

Liabona är verkligen till stor hjälp för mig. Varje gång jag läser tidningen får jag hjälp att fokusera på det jag bör göra varje dag. Tidningen ger mig det mod jag behöver för att hantera mina provningar, den ger mig hopp när allt omkring mig ser mörkt ut och den upplyser mitt sinne när jag är bekymrad. Tidningen är också ett underbart redskap för min make och mig varje gång vi förbereder lektioner för familjens hemafton. Alla budskap och berättelser är inspirerande, och jag stärks av att läsa om andra medlemmars upplevelser som liknar mina egna. Varje gång jag läser *Liabona* får jag en känsla av att jag inte är ensam. Min himmelske Fader älskar mig och han låter mig veta det genom denna tidning.

Bernadette Santo Domingo, Filippinerna

Den barmhärtige samariten

En kort tid efter mitt dop fick jag alla nummer av *Liabona* (mellan 1999 och 2002) av en person som varit medlem länge, och jag har prenumererat på tidningen alltsedan dess. När jag kan ger jag också bort ett exemplar av *Liabona* som present.

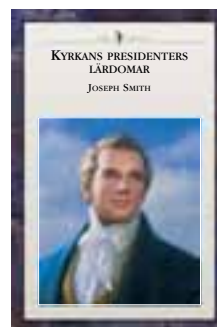
Jag rördes av artikeln av John W Welch: "Den barmhärtige samariten: Glömda symboler." (Feb 2007) Jag lärde mig att det som är viktigast för människan är kunskap, medkänsla och tjänande.

Ginalva Pedro da Silva, Brasilien

Herrens verk går framåt

Jag har två ämbeten: Jag är grensmissionär och första rådgivare i Unga kvinnors organisation. *Liabona* hjälper mig att förbereda lektioner och organisera aktiviteter för ungdomarna. Jag gav *Liabona* till mina vänner som inte är medlemmar i kyrkan och de var glada att kunna läsa tidningen. Jag vet att Herrens verk går framåt till alla nationer och folk.

Natasba Vavenko, Ukraina

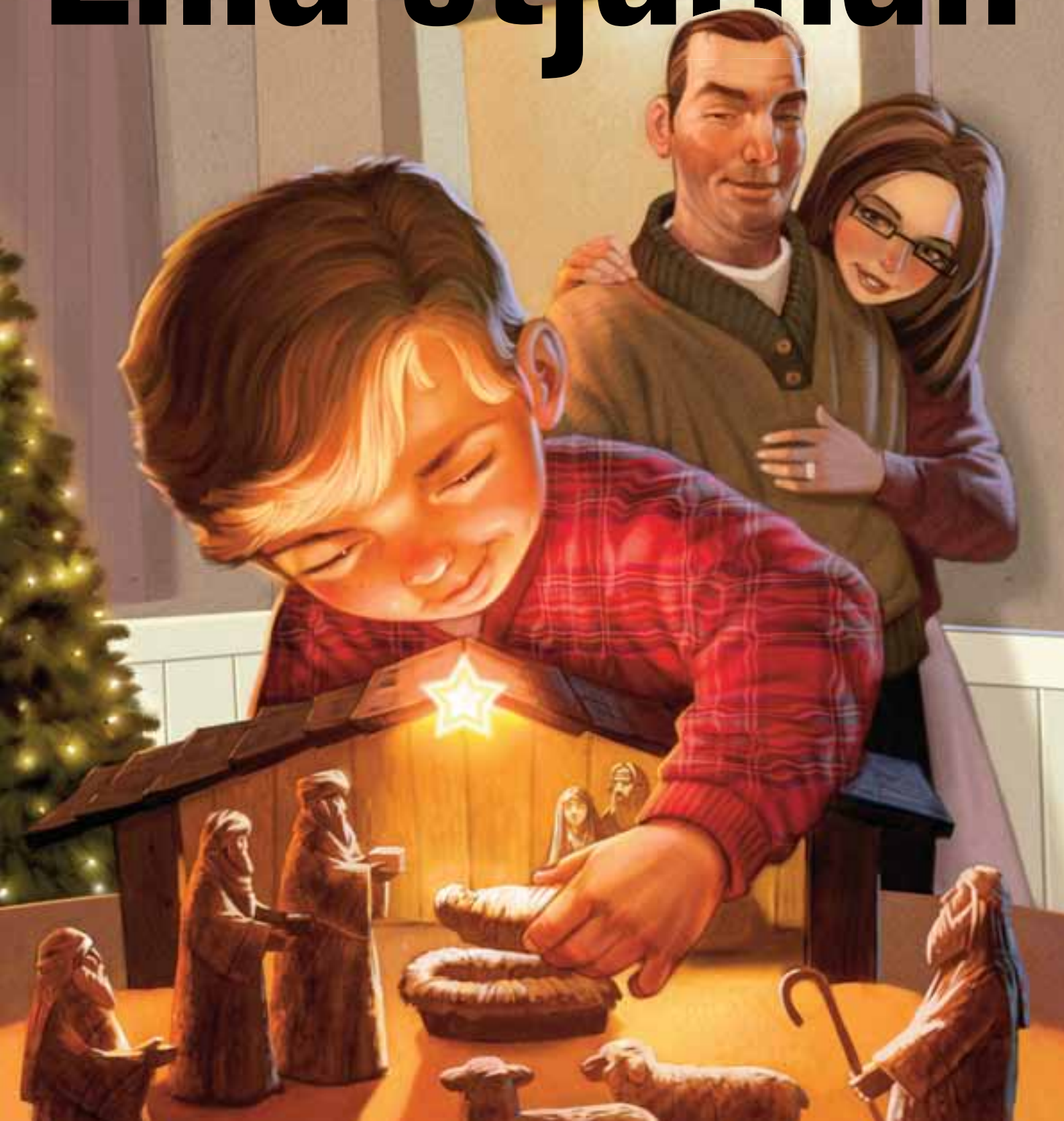
NÄSTA MÅNAD

Med början i januari kommer kyrkans vuxna medlemmar att studera profeten

Joseph Smiths lärdo-

mar på Hjälpföreningens och melkise-dekska prästadömetens möten. En artikel i nästa månads *Liabona* skildrar höjdpunkter från profetens liv och förklarar på vilket sätt *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* är en auktoritativ sammanställning av profetens lärdomar.

Lilla stjärnan

Ett julbudskap från första presidentskapet
till världens barn

Frälsaren är född

Vid den här underbara tiden på året minns vi ängelns budskap till de ödmjuka herdarna för länge sedan:

”Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket.

Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.

Och detta är tecknet: Ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba.’

Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud:

’Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människor hans välbegag.” (Luk 2:10–14)

Budskapet om Jesu Kristi födelse ger oss kunskap om vad vi måste göra för att kunna återvända och bo med vår Fader i himlen. När vi håller buden och blir mer lika vår Frälsare känner vi frid i hjärtat och glädje i livet.

Vi vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. När vi följer hans exempel på lydnad och tjänande välsignas vårt liv med glädje och frid. ●

FOTO STEVE BUNDERSON, BILDEN ÄR ARRANGERAD; RAM © NOVA DEVELOPMENT

Herden: "Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren." — Joh 10:11

Kungen: "Och Herren sade: Välsignad är den genom vilkens säd Messias kommer; ty han säger: Jag är Messias, Sions Konung." — Moses 7:53

Obs: Den här aktiviteten kan kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

Stjärnan: "Då kom visa män från Östern till Jerusalem och frågade: 'Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom.'" — Matt 2:1-2

Lammet: "Nästa dag såg [Johannes] Jesus komma, och han sade: 'Se Guds lamm, som tar bort världens synd.'" — Joh 1:29

Presenten: "Genom tro blev Moses' lag given. Men i sin Söns gåva har Gud berett en bättre väg, och det är genom tro, som den har blivit fullbordad." — Ether 12:11

Den största gåvan

”Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.” (Apg 1:11)

ELIZABETH RICKS

Tycker du om att få presenter? Det gör vi alla. Presenter visar att någon bryr sig om oss. Kunskapen om att någon bryr sig om oss och älskar oss gör oss lyckliga. När vi älskar någon så vill vi ge dem presenter.

Vilka slags presenter tycker du om att ge till dem du älskar? Det som du ger behöver inte vara något lyxigt eller dyrt. Din gåva kan vara att du läser en saga för ett mindre barn, hjälper din mamma eller pappa att laga mat, eller säger något vänligt.

Eftersom vår himmelske Fader älskar oss ger han oss många gåvor. I Johannes 3:16 kan vi läsa om en mycket dyrbar gåva: ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.”

Jesus kom till jorden genom att födas som ett barn i Betlehem. Hans liv är ett exempel för oss. Han sonade också våra synder och gav oss möjlighet att återvända för att bo hos vår himmelske Fader igen. Om vi följer Jesus Kristus i tro kan vi få en annan underbar gåva: ”Om du vill göra gott, ja, och trofast hålla ut intill änden, skall du bli va frälst i Guds rike, vilket är den största av alla Guds gåvor.” (L&F 6:13)

När vi följer Jesus Kristus i tro ser vi fram emot tiden när han kommer tillbaka till jorden. Vi vet att han ska komma tillbaka och att vi en dag kommer att få den största av alla Guds gåvor — evigt liv.

Aktivitet

Dekorationerna på motsatt sida är symboler för Jesus Kristus. Läs skriftställe hänvisningarna för att få veta på vilket sätt dekorat ionerna är symboler. Klistra fast dem på tjockt papper och klipp ut dem. Klipp ut

skriftställena. Klistra eller tejpa fast vart och ett på baksidan av rätt dekoration som en påminnelse om på vilket sätt dekorat ionen är en symbol för Kristus. Dra ett band genom hålet högst upp på dekorat ionerna och häng upp dem där familjen kan ha glädje av dem.

Förslag till samlingsstunden

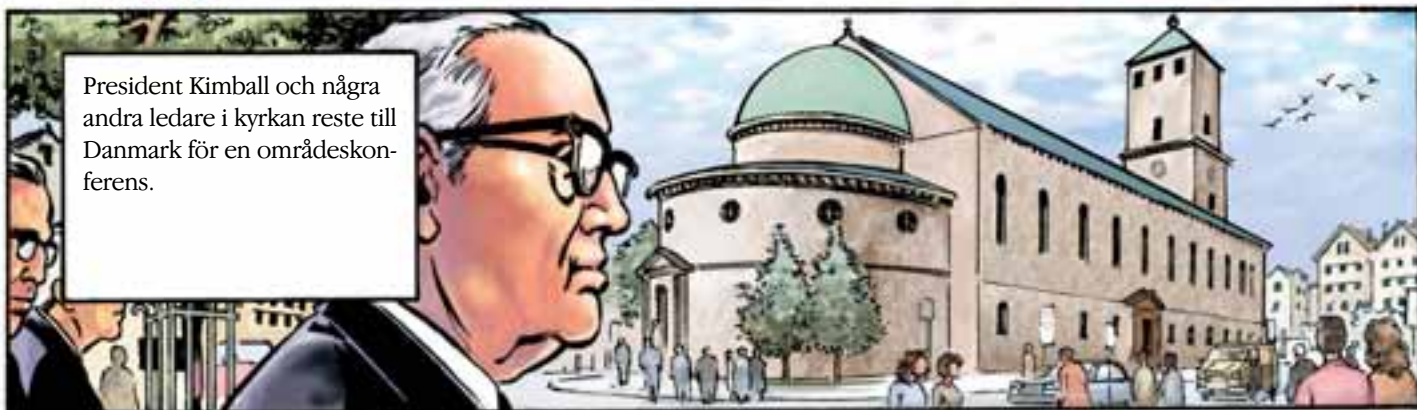
1. Visa en flagga, ett hjärta och ett leende ansikte. Fråga barnen vad de kan representera (landet, kärlek, glädje). Förklara att de är symboler. Forntida profeter sade till folket att Jesus Kristus skulle komma till jorden. En del använde symboler för att undervisa om Kristus. Visa en bild av ett lamm. (Se Primär 2, s 123.) Förklara att ett lamm är en symbol för Jesus Kristus. Diskutera på vilka sätt Jesus Kristus är som ett lamm. Dela ut följande skriftställe hänvisningar: Första Moseboken 22:3–8; Andra Moseboken 12:21–28; Jesaja 53:7; Johannes 1:29; Första Nephi 12:6. Läs skriftställena och diskutera vad vart och ett berättar om Kristus. Förklara att när vi förstår symbolerna kan vi se att de forntida profeterna förutsade att Kristus skulle komma till jorden. Bär ditt vittnesbörd om att precis som du vet att julen kommer snart, lika säkert visste profeterna att Kristus skulle födas.

2. Be två barn hålla upp Evangeliet i bild 238 (Jesu andra ankomst) och 239 (Den uppståndne Jesus Kristus). Låt barnen peka på vad som är likadant och vad som är annorlunda. Be barnen som håller i bilderna att läsa titeln och sammanfattningen på baksidan. Förklara att den ena är en bild på hur Jesus kan se ut när han kommer tillbaka och den andra är en bild på hur han kan ha sett ut när han hade uppstått. Säg att bilderna liknar varandra av en anledning. Be alla barn att slå upp Apostlagärningarna 1:11. Visa en jordglob. Medan du läser skriftstället flyttar du bort bilden av den uppståndne Jesus från globen när du läser: ”... blivit upptagen från er till himlen”. Flytta bilden med Jesu andra ankomst mot globen när du läser: ”... skall komma igen på samma sätt.” Veckan före Primär ber du flera barn förbereda sig för att berätta om vad de har lärt sig i år som hjälper dem att förbereda sig för Jesu andra ankomst. Mellan deltagarnas berättelser sjunger ni sånger ni har lärt er i år och går igenom principerna som sångerna undervisar om. Bär vittnesbörd om att när vi följer Jesus Kristus i tro kan vi få evigt liv. ●

FRÅN PRESIDENT SPENCER W KIMBALLS LIV

Har prästadömet nycklar

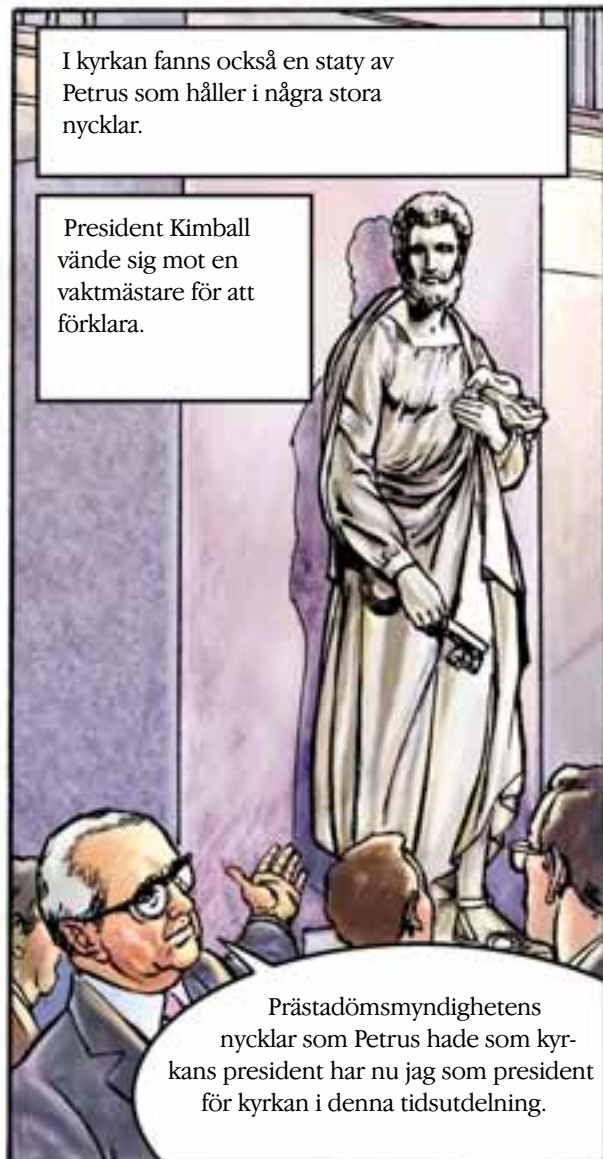

President Kimball och några andra ledare i kyrkan reste till Danmark för en områdeskonferens.

Medan de var där besökte de en kyrka för att se originalet av Thorvaldsens berömda staty, *Kristus*.

Visst är den vacker!

I kyrkan fanns också en staty av Petrus som håller i några stora nycklar.

President Kimball vände sig mot en vaktmästare för att förklara.

Prästadömsmyndighetens nycklar som Petrus hade som kyrkans president har nu jag som president för kyrkan i denna tidsutdelning.

Julberättelsens figurer och fakta

PAT GRAHAM

Det här memoryspelet får du en del intressanta fakta om julberättelsens figurer. Det mesta av informationen kan du hitta i skrifterna. Du kan lära dig något nytt medan du har roligt och spelar spelet med din familj eller dina vänner.

Instruktioner: Klistra fast rektanglarna på tjockt papper och klipp ut dem. Börja spelet genom att lägga ut

rektanglarna med framsidan nedåt. Den första spelaren vänder upp två rektanglar. Om figuren och informationen inte passar ihop vänds rektanglarna tillbaka och så är det nästa persons tur. Om figuren och informationen passar ihop läser spelaren upp informationen, behåller paret och får försöka igen. Upprepa tills alla rektanglar har parats ihop. Den som har flest rektangelpar vinner.

Betlehems stjärna

Det himmelska tecknet på Jesu födelse hade förutsagts av profeter i Israel och i Amerika. De visa männen från Östern visste vad stjärnan betydde. (Se Matt 2:1-2, 7, 9.)

Jesus

I skrifterna finns det många namn för Jesus: Messias, Återlösare, Frälsare, Jehova, Förstfödde, Den gode herden, Guds lamm, Världens ljus, Enfödde Son och Guds Son. Kan ni nämna några andra? (Se Topical Guide, "Jesus Christ", s 240; Guide to the Scriptures, "Jesus Christ", s 127.)

Maria

Fastän Jesus pappa var vår himmelske Fader uppfyllde Jesus födelse profetian att Jesus skulle bli en ättling till kung David eftersom Maria var ättling till kung David.¹

Änglar

Änglar uppenbarade sig för Maria, Josef och herdarna. (Se Matt 1:20; Luk 1:26-27; 2: 8-9.)

Stall

På den här tiden var härbärgena rektangulära och hade en gårdsplan i mitten för djuren. Eftersom rummen som omgav gårdsplanen var fulla kan Josef ha hjälpt Maria föda på den gårdsplanen.²

Krubbba

Josef och Maria lade Jesusbarnet i en krubba som förmodligen var fylld med halm. (Se Luk 2:7.) Många konstnärer har skildrat julkrubban som ett trätråg. Men den kan också ha varit uthuggen ur sten.³

Herdar

Herden hade i uppgift att leda fåren till mat och att skydda dem. Herden sov ofta vid ingången till den stenomgärdade fårållan.⁴ De som hjälper till med Herrens verk är som herdar. Jesus ber dem föda sina lamm och får. (Se Joh 21:15–17; L&F 112:14.)

Josef

Josef, Marias make, var en ädel, vänlig man. Han var snickare. Det är troligt att han dog innan Jesus påbörjade sin verksamhet.⁵

Vise män

De vise männen kom för att dyrka Frälsaren. De kom inte till ett stall utan till ett hus en tid efter det att Jesus hade fötts.⁶ De fick i en uppenbarelse veta att det inte skulle återvända till Herodes. (Se Matt 2:12.)

SLUTNOTER

1. Se James E Talmage, *Jesus Kristus*, s 84–85.
2. Se Russell M Nelson, "Christ the Savior Is Born", *New Era*, dec 2006, s 4.
3. Se Madeleine S och J Lane Miller, *Harper's Bible Dictionary*, 8:e upplagan (1973), "manger", s 416.
4. Se *Harper's Bible Dictionary*, "shepherd", s 675.
5. Se *Harper's Bible Dictionary*, "Joseph", s 351.
6. Se *Jesus Kristus*, s 95–97.

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

En gäst till jul

"Jag har fått tröst och glädje i överflöd." (2 Kor 7:4)

GWEN S JONES

Baserad på en sann berättelse

Snälla mamma, kan vi inte bjuda hem syster Fuhriman bara *en* gång till?" vädjade Greg. Hans yngre bröders ängsliga ansikten tittade fram bakom Greg som pinnar på en klädhängare.

"Det är snart julafton och hon borde inte vara ensam", sade Layne. Scott och Jim nickade.

"Ni vet hur många gånger vi har försökt bjuda hem syster Fuhriman", sade mamma. "Hon går sällan ut. Men ni kan bjuda hem henne till julafton om ni vill."

Pojkarna jublade och sprang ut.

Snart slogs dörren upp igen. "Det är ett underverk, mamma!" ropade Greg. "Hon sade att hon gärna kom. Visst är det jättebra?"

Dagen därpå började det snöa. Greg visste att syster Fuhriman inte gick ut när det var dåligt väder, inte ens till brevlådan. "Tror du att hon kommer i morgon i alla fall?" frågade Greg. Mamma var inte säker.

På julaftonen kom faster Carolyn och hennes tre barn precis när Layne var klar med att städa upp i köket efter middagen. "Kan vi gå och hämta syster Fuhriman nu?" frågade Layne.

"Okej", sade pappa. "Kom ihåg att hjälpa henne när hon går över gatan. Det är halt ute."

"Det ska vi, pappa", sade Scott.

"Och om hon trots allt inte vill komma så ge henne inte dåligt samvete för att hon inte kommer", sade pappa.

"Det ska vi inte, pappa", sade Greg. Pojkarna gick ut i det snöklädda landskapet. Det hade slutat snöa och det var fortfarande lite ljust så att de kunde se vägen.

Åttaårige Adam hjälpte Bekah och Jill att ta på sig sina kostymer till julspelet när pojkarna kom in genom dörren — och hjälpte syster Fuhriman in! Hon log glatt med kinder röda av kylan. Familjen försökte att inte låta så förvånade över att deras hedersgäst faktiskt hade kommit.

Pappa fick syster Fuhriman att känna sig välkommen och hjälpte henne att sätta sig ner bredvid mamma. Greg tog av sig jackan och satte sig vid pianot. Efter en inledningsbön började han tyst spela julsalmer. Scott läste ur Bibeln medan de yngre barnen framförde berättelsen om den första julen. Treåriga Bekah spelade vördnadsfullt Marias roll i en badrock medan Dan föreställde Josef. Jill spelade en ängel med en guldgirland fastsatt i håret. Andra kusiner var herdarna och de vise männen, som alla hade kommit för att dyrka den lilla kungen.

Snart tonade "Stilla natt" bort och vördnaden för den heliga berättelsen gav vika för kramar, leenden och komplimanger till alla. Som avslutning på kvällen njöt de av mamas varma kanelbullar. Kvällen tog slut alldeles för fort.

Pojkarna tog återigen på sig sina jackor, mössor och vantar för att följa syster Fuhriman över vägen. Ljuset från lampan på verandan trängde bort mörkret och gjorde promenaden över den snöklädda landsvägen trevlig trots kylan.

"God natt, syster Fuhriman", ropade Greg när han och hans bröder vände tillbaka hem.

"God jul", ropade syster Fuhriman.

"Och tack ska ni ha."

Greg tittade tillbaka över axeln precis innan han gick in i huset. Syster Fuhriman stod fortfarande kvar och tittade på verandan. Hon vinkade.

* * *

Det gick några månader och familjen flyttade till en annan stad. Följande december kom Greg in i huset bärande på ett kuvert. "Vi har fått brev från syster Fuhriman", ropade han. Han rev upp det och läste:

"Jag kommer att sakna er den här julen. Jag tror inte att jag har sagt hur mycket jag tyckte om att vara hos er på julaftonen. Jag måste berätta för er nu vad jag inte berättade då.

"Några år innan ni flyttade in i huset på andra sidan vägen hade jag en dröm. Jag kunde se ert hus, upplyst och strålade. När jag vaknade hade jag den allra underbaraste, glada, fridfulla känsla — något jag inte hade upplevt så ofta sedan min make dog.

"Månaderna gick och jag glömde bort drömmen. Sedan kom er inbjudan till julaftonen. Det var så underbart att få fira den med er familj.

När pojkarna hade följt mig hem stod jag kvar på verandan för att se att de kom hem ordentligt. Just då såg jag hur hela huset strålade. Det var samma sak jag hade sett i min dröm för några år sedan och jag kände samma frid. Jag vill bara att ni ska

veta hur mycket jag uppskattade er."

När Greg läste syster Fuhrimans ord mindes han värmen han hade känt den kvällen. Han var tacksam att hans familj hade låtit syster Fuhriman vara med på firandet och fått henne att känna julefrid och glädje. ●

"Julen är mer än julgran och glitter ... Den är frid."

**President
Gordon B**

Hinckley, "En tid för tacksamhet", Nordstjärnan, dec 1997, s 6.

Varför är det viktigt att följa profeten?

Äldste Dieter F Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum återger sina tankar om det här ämnet.

Vi har en levande profet på jorden. Han känner till våra prövningar och farhågor.

Herren älskar dig, därför har han gett dig profeters ord till vägledning på resan genom livet.

Låt oss lyssna till, ta emot undervisning från och upplysas av dem som bär rikets alla nycklar.

Idag finns återigen apostlar, siare och uppenbarare som är väktare på tornet. Gud talar till oss genom dem.

Profeten talar till oss i Herrens namn och han talar klarspråk.

Låt oss lyssna på våra nutida profeter när de hjälper oss att fokusera på det som är centralt i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse.

Från "Se änden från begynnelsen", Liahona, maj 2006, s 44; "Den globala kyrkan välsignas av profeternas röst", Liahona, nov 2002, s 11-12.

"Alla beliga, som komma ihåg att hålla och handla efter dessa ord ... skola hava hälsa i naveln och märg i benen." (L&F 89:18)

Problemet med den varma chokladen

MELANIE MARKS

Baserad på en sann berättelse

Det var kallt! Nicole och hennes vänner skyndade in i det fullsatta caféet för att värma sig i några minuter. Medan de stod där kastade Nicole en blick på menyn.

"Jag tänker köpa varm choklad", sade hon.

"Jag också", sade Beth.

Audrey tittade på klockan, och Heather sade: "Vi har inte så mycket tid. Kom ihåg att mamma hämtar oss klockan två."

Nicole tittade på den långa kön. Det skulle verkligen vara härligt att få en kopp varm choklad att värma sig med innan de julshoppade färdigt. "Beth och jag kommer och möter er i klädaffären här bredvid", sade hon till Heather. "Det här tar inte lång stund."

Heather och Audrey gick iväg och Beth och Nicole ställde sig i kön.

"Titta, de har fransk vanilj", sade Beth och pekade på menyn.

Nicoles ögon lyste upp. "Vad gott! Jag älskar varm choklad med fransk vaniljsmak." Men sedan rynkade hon lite osäkert på pannan.

"Det står inte att det är *varm choklad* med fransk vaniljsmak", sade hon. "Det står bara fransk vanilj." Hon bet sig i läppen. "Finns det inte *kaffe* med fransk vaniljsmak också?"

Beth ryckte på axlarna. När det var Nicoles tur att beställa frågade hon en anställd om det för säkerhets skull.

"Det är varm choklad", sade kvinnan bakom disken.

"Jättebra!" sade Nicole. "Då vill jag ha en stor varm choklad med fransk vanilj."

Beth beställde samma sak och sedan lämnade de caféet. När de hade hittat Heather och Audrey luktade Nicole på den ångande muggen. Hon flämtade. "Jag tror att det här är kaffe!"

Beth tog en klunk. "Det tror jag också. Men, det är varmt och gott. Det värmer upp en."

"Men det är ju kaffe!"

"Och?"

Nicole sade: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag får inte dricka kaffe."

"Du kan dricka kaffe bara den här gången", sade Heather otåligt. "Du måste inte vara perfekt varenda

sekund. Vi säger det inte till någon. Kom igen nu. Vi måste skynda oss.”

Nicole såg att kön på caféet var ännu längre nu och de hade inte så mycket tid kvar att shoppa på. Men hon visste vad hon behövde göra. ”Jag tänker byta det här mot varm choklad”, sade hon bestämt. ”Fortsätt vidare, ni. Vi träffas i leksaksaffären.”

Hon började gå iväg ensam men Audrey kom ifatt henne. ”Jag väntar med dig”, sade hon. Audrey var också medlem i kyrkan.

Medan flickorna stod i kön sade Audrey: ”Jag är glad att du inte drack kaffet.”

Nicole log. ”Jag också.”

När Nicole förklarade för kvinnan bakom disken att det faktiskt var kaffe, så bad hon om ursäkt och bytte ut det mot varm choklad. Sedan skyndade Nicole och Audrey iväg i kylan för att hinna ifatt sina vänner. Nicole kände sig varm inombords, men inte bara av chokladen. Hon visste att hon hade valt det rätta. Och fastän hennes vänner hade sagt att ingen skulle få reda på det, så skulle vår himmelske Fader veta. Och hon kände att han var stolt över henne. ●

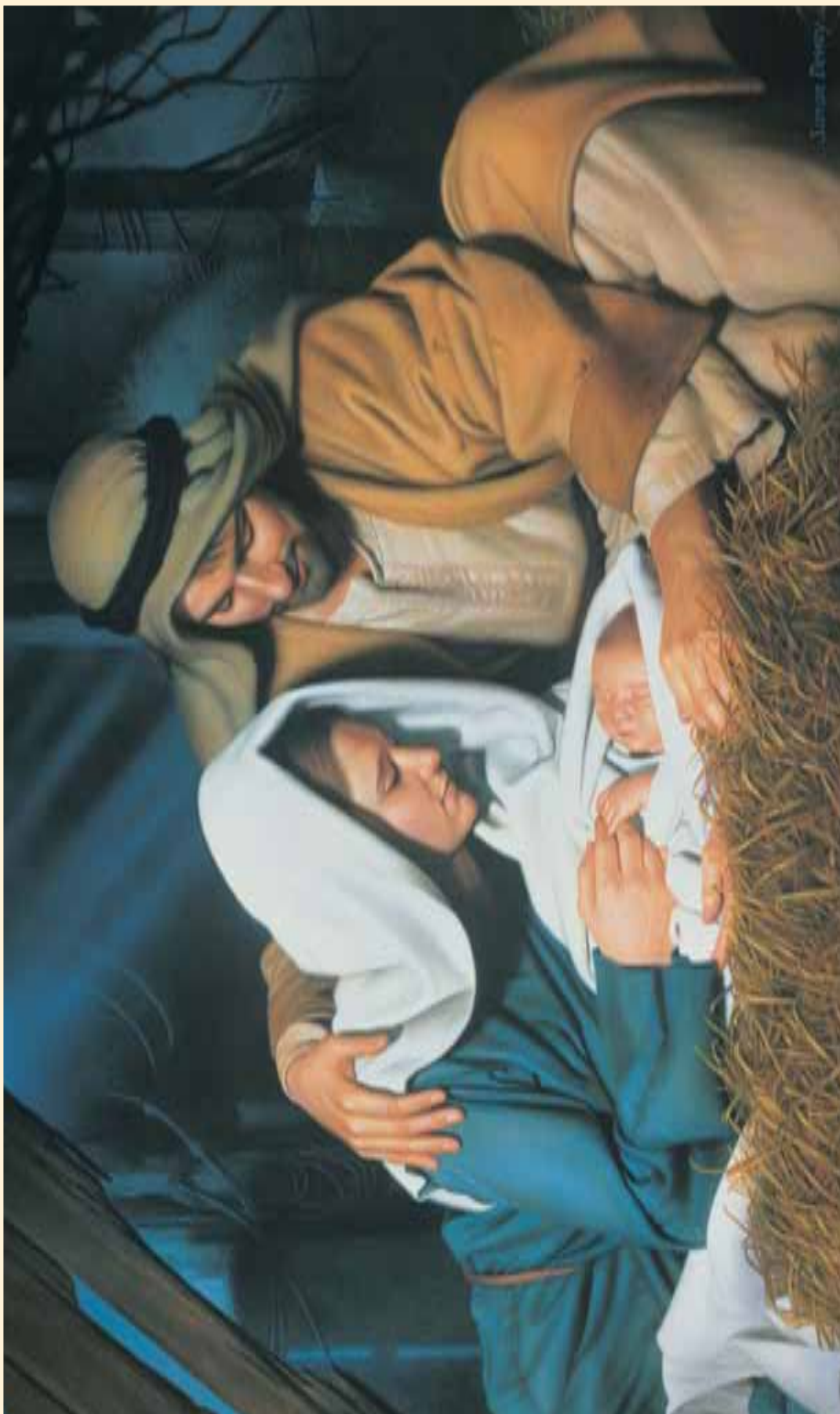
”Låt världens massor se att du är annorlunda ... Välj att vara annorlunda. Du kommer att få både fysiska och andliga välsignelser.”

Äldste Russel M Nelson i de tolv apostlarnas kворum, ”Träldom eller frihet”, Nordstjärnan, jan 1989, s 6, 7.

JESUS KRISTUS LEVDE EN GÅNG PÅ JORDEN OCH JAG TROR ATT HAN KOMMER TILLBAKA IGEN

"Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen." (Apg 1:11)

Hans namn är Under, av Simon Dewey

"Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." (Jes 9:6; se också 2 Nephi 19:6.)

Julen är en tid då vi
ger varandra gåvor till minne
av gåvorna som de tre vise männen
gav Jesusbarnet och till minne av gåvan Kristus gav till
oss alla. Se "De bästa julklapparna", s 8.